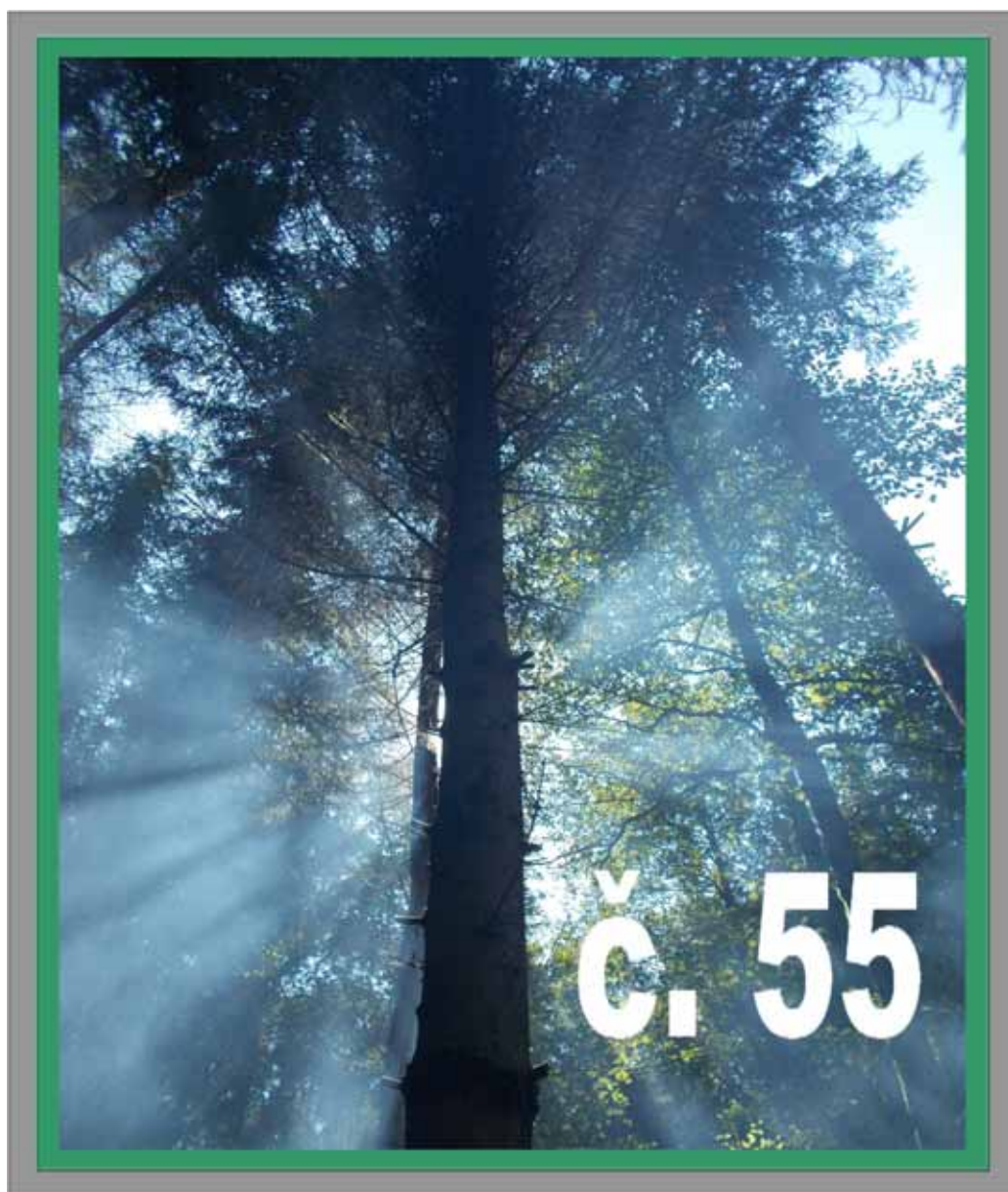
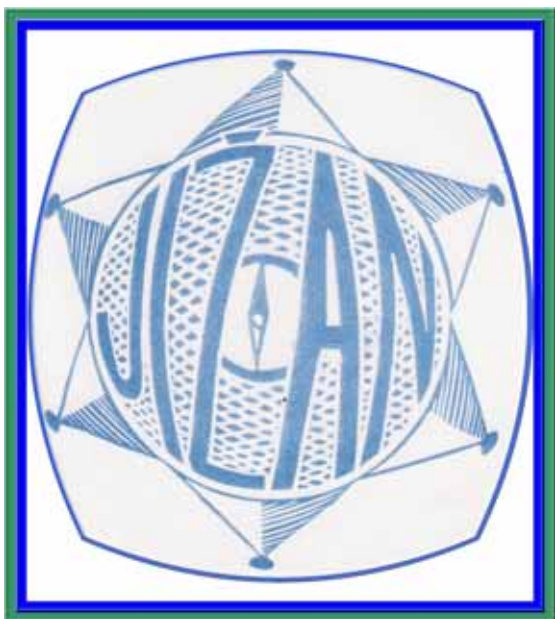

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č.55 Listopad 2016

LISTOPADOVÝ PÍSNĚ OD LÉTA UŽ SLÝCHÁM... a i když je těžký rozlišit, který že to jsou právě ty „echt“, jistý je, že tahle roční doba už je neoddiskutovatelná. Máme za sebou podzimní rovnodennost i čas dušiček,

což je doba, kdy se v noci na 1. listopadu prolamují hranice mezi pozemským a oním světem a kdy mrtví navštěvují živé. Keltové toto období nazývali Samhain a slavili v tento čas (pro nás snad paradoxně) svátek Nového roku. Ale nebylo by lepší si říct, že to mělo svou logiku? Oni totiž dobře věděli, že podzim přináší odevzdání a příroda přece odevzdává své poslední dary, poslední úrodu a připravuje se na regenerující spánek. Nemůžeme přece popírat přirozený řád věcí. Obrození předchází vždy období tmy a snad právě proto keltskej rok začínal zimou. Je to doba, kdy se může spočinout a rozjímat, stejně jako to činí příroda, než znova vyraší do světla a plodnosti. I vy přece pocítíte tu tichou podzimní melancholii, která tak krásně rozteskňuje ducha. A navazuje náladu příznivou pro hlubokomyslný rozjímání, třeba nad otázkama rychle utíkajícího mládí a snad nechtěným fenoménem stárnutí – vždyť zakrátko budeme zase o rok starší.

Někdy ještě ani začátkem listopadu není úplná zima, noci a rána jsou sice chladný, ale přes den – pokud svítí slunce – je ještě docela teplo. To laskavý podzimní slunce, kterýho ubejvá, napomáhá k tomu, aby se příroda uložila k zimnímu spánku. Bělostná mlha nad řekou nám ale

řekne, že vše je jen dočasný. Do kraje se potichu vkrádá podzimní spánek. Zešerilo se a dny jsou stále kratší a chladnější, z nebe stále častěji visí černý provázky deště, kterej, pokud už není přímo se sněhem, dokáže bejt pěkně ledovej. A dá se to poznat i podle oblečení, kterým vandráci nahradili to letní a taky podle stromů v lese na pokraji města. Schválně si na svých toulkách zkuste třeba všimnout kolik se urodilo jeřabin – je-li jich málo, bude zima tuhá, stejně tak když je hodně žaludů a

bukvic. Naopak mírnou zimu avizují šišky jehličnanů, který zůstávají dlouho na stromech a neopadávají. V listopadu už taky vítr strhává z holejch větví stromů poslední zbytky barevných podzimní krásy a přibíjí ponurejch dnů a dlouhejch studenejch večerů. Nejvyšší čas vyčistit krby a ohniště. Osvětlený ulice, světelnej smog a dlouhodobý ponocování... to vše vyvolává záporný emoce, který je ovšem dobrý neskladovat uvnitř sebe. Nechte je v celý svý naléhavosti včas vytrysknout ven a odevzdejme vanoucím severním větrům špatnou náladu, uspěchanost, pošetilost a nedočkavost a uvědomme si, že jsme jen tady a teď.

Stromy shodily listů a díky tomu je odhalena i jindy neviděná tvář různějch fleků a kempů, v léte skrytejch, nyní už se ale neobávajících letní invaze padourů. A máme taky daleko větší jistotu, že už nenarazíme na ty astrachánský napodobeniny hrající si na trampy, tuláky, vandráky, milovníky krajin všech druhů, železnic, písniček a srandy, ale jen ty, který ví co je to nekonečná hloubka noční oblohy, ty, co znají posvátný ohně i „romantiku ešusů.“ Tramping je pro spoustu lidí stále ještě přitažlivej a to je dobře. Některý starý kempy sice zanikají, ale jen proto, aby vznikaly nový. Některý na rušnejch místech, jiný –

a to je taky dobře – v utajení. Aspoň jsou tak lépe ukrytý před nenechavcema a hlupákama a téma co si na trampy jen hrajou. Občas si někteří myslí, že se stačí vyspat pod širákem a hned jsou z nich ty správný „ze skla vyfouknutý vandráci.“ Ale nikdo z jim podobnejch nezná ani základní zálesácký dovednosti, principy půvoniho skautskýho maskování v přírodě (mnohdy ani skauti sami... nevdají jim, že se v přírodě pohybují v pastelovejch barvách a krojový předpisy už asi taky neznají). Navíc jsou dnešní mladí většinou fyzicky zaostalí za předchozima generacema, jejich vzájemný kamarádství má jepičí život, nemají úctu k starším lidem ani k lidské práci. Chlubí se abstinováním alkoholu, ovšem hulí trávu a berou drogy, případně chodí se sluchátkama na uších nebo si řadu hodin pohrávají s mobilem, natož aby o trampingu něco věděli. Však sami víte, jak tráví svý volný dny. To všechno se dá ještě zachránit... našťestí je tu ještě

starší generace trampů pamětníků, střední aktivní generace a abych nebyl nespravedlivej, tak taky něco těch nejmladších. Někdo si třeba řekne: „Stará hlava chce rozdávat rozumy v nový době...“, ale poznávat přírodu, to je panečku dřina. A s trampskejma zážitkama, to je taky jak s vitamínama – pro tělo je nejlepší když si je sežene z původních zdrojů a ne z lahviček a preparátů. Někdy k tomu úplně postačí když poprvé strávíte noc v lese, kdy je vaším jediným společníkem oheň poskytující nekonečný divadlo a v tý chvíli pochopíte, že i vy jste tím kouskem lesa, tou malou součástí přírody všude okolo. Je fakt, že v dnešní době dostává příroda většinou dost na prdel a zastavit to už asi dost dobře nejde, ale rozhodně stojí za to se o to aspoň pokusit a bojovat. Jistě, nežijeme jako Amišové a bez nějakejch těch výtěžků civilizace už se asi neobejdeme, ale pořád přece chceme mít „nebe vysoký a modrý a jít tam, kde oblaka rychleji než kde jinde plují...“

Listopadový písně od léta už slyším, vítr ledový přinesl je k nám... Oslavme teda dušičky nebo chcete-li Samhain a když už budete vyhlížet ty bílé kuličky posvátného jmelí, třeba vám i secvakne, že se tím vlastně naladíte na tu správnou vánoční atmosféru....

AHOJ

BIZONŮM TO VYŠLO

Přímo exkluzivní počasí si objednala tábořská osada ČERNÝ BIZON v posledním srpnovém víkendu na svůj 51. výroční oheň, který se jako obvykle konal

na osadním kempu na Smutné. Už předpotlachové páteční zpívání v útulné stinné hospůdce bylo hodnoceno pěti hvězdičkami a slušný počet bodů nasbíraly i odpolední soutěžní hry, stejně jako

připravený fazolový guláš pro kamarády.

Tradice věnečku upleteného z podaných překřížených rukou při slavnostním zapalování ohně nebyla opomenuta ani tentokrát, kdy se v kruhu kolem hranice sešla zhruba stovka lidiček v zeleném. A to nejen těch, kteří pamatovali první potlachový oheň Bizonů, ale i mladší generace a nouze nebyla ani o hemžící se tramský potěr. Muzikanti se v pohodě střídali, v pozadí ševalily vlnky říčky a nad hlavou se klenulo parádní paraple plné hvězd. Co může být lepšího, než si ustlat pod tímhle jedinečným stropem a téměř do ranních hodin

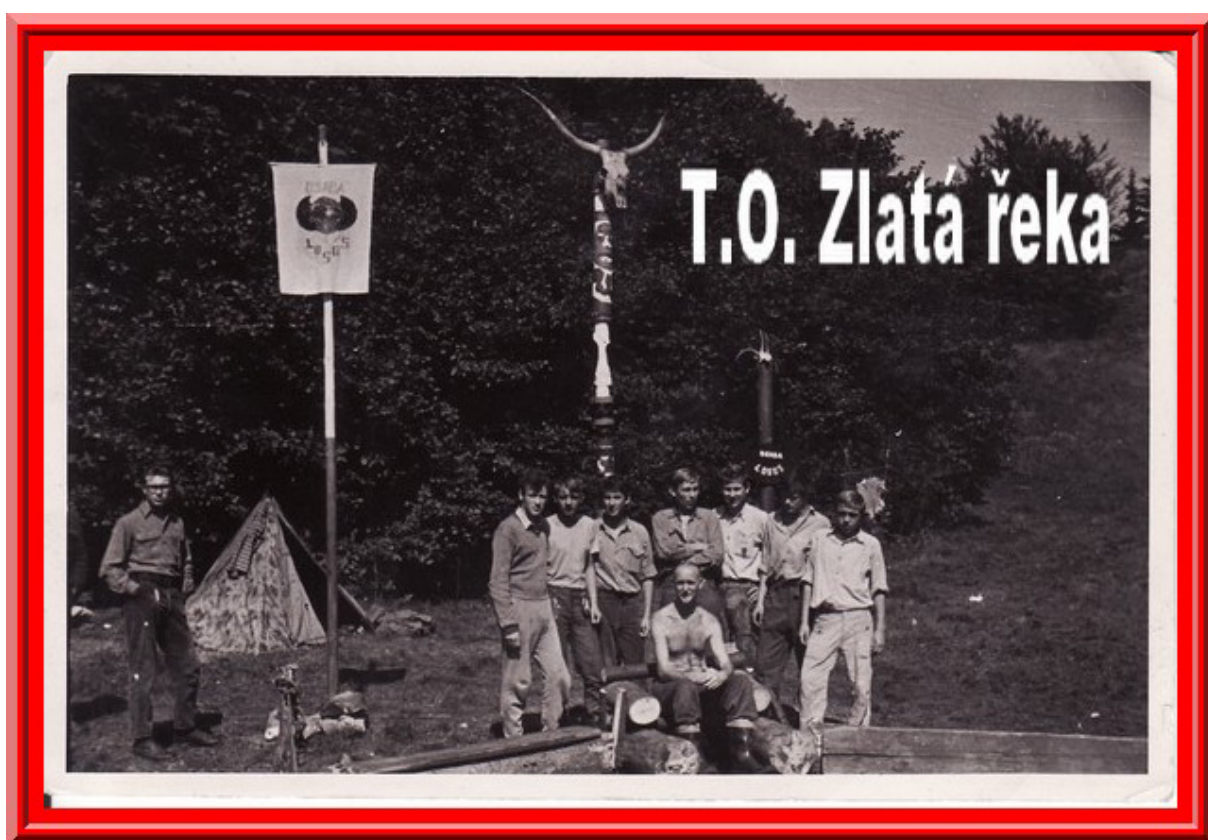
naslouchat starým trampským vykopávkám, které ze svých paměťových šuplíčků křísila k životu hrstka vytrvalců. Také nedělní ráno pod převisem pokračovalo v hudební lince, i když postupně řady přítomných řídly – ovšem pokaždé s jasně vysloveným přáním: za rok zase tady...

Hanka

<http://ludviknemec.rajce.idnes.cz/Potlach- Cerny Bizon, 26. - 28.8.2016>

ZLATÁ ŘEKA MÍSTO LOSOSŮ

Malé upřesnění k článku Dopisy v koši nekončí v minulém čísle poslala českobudějovická osada Zlatá řeka. Na ilustračním snímku v tomto článku (zde opraveném) je totiž jedna ze starých černobílých fotografií opatřená popiskou T.O. Losos. Skutečností ovšem je, že na fotografii jsou zakládající členové osady Zlatá řeka, a to při vyhlášení osady před jedenapadesáti roky. A to se právě odehrávalo na potlachu T.O. Losos. Proto také došlo k oné mýlce a záměně...

-red-

ZÁBLESKY VZPOMÍNEK: MOGUL BÝVAL V BUDĚJICÍCH POJEM

Tento záblesk vzpomínek opět vyvolala stará fotografie. Je na ní Mogul s Martou, v šedesátých letech minulého století velmi populární jihočeské trampské dueto. V době, kdy tito dva byli takřikajíc „ve flóru,“ působil jsem jako střední technik v Geologickém průzkumu, n.p. závod České Budějovice. Pod střechou naší vzorkovny za Iglou (tamní starší rodáci pamatují, že fabrika Iгла – skutečně produkující igly – tedy jehly – dominovala svým komínem široko daleko v budějické, dnes by se řeklo průmyslové zóně) jsem se seznámil s kamarádem Kenym z osady Zlatý klíč. No a ten mě zase seznámil se Zdeňkem Valutem – o něco starším, v Budějicích dosti populárním skautem a trampem, známým pod přezdívkou Mogul. Nikdy jsem se nedověděl, zda původ přezdívky hledat ve středověké Indii a historii tamních muslimských vládců, nebo o něco prozaičtěji na plechovce tehdy u nás hodně oblíbeného stejnojmenného automobilového motorového oleje.

Na pozvání Kenyho jsem jednou nejel na víkend z Budějic domů do Prahy, ale vyrazil s Mogulem a jeho partou na tramp. Na tzv. „Dívčák“, tedy hrad Dívčí Kámen. Atmosféra mezi kamarády mne chytla tak, že jsem trampingu zůstal už nadlouho věrný.

Mogul mě navíc v tísni – neměl jsem v prvních měsících víceméně nuceného pracovního nasazení na umístěnku do budějického Geologického průzkumu kde hlavu složit – nechal u sebe v kuchyni (!) bydlet. Žil tehdy se svou maminkou v centru města, což pro nás bylo velice výhodné – kamkoli jsme došli za pár minut pěšky. To platilo i o všech sálech a sálkách, kde se odehrávaly tehdy velmi oblíbené písničkové pořady, jako seriál Ponny Express, Kytary v indiánském létě (odtud je foto z r. 1964) a další. Mnoho večerů jsme spolu v kuchyni promuzicírovali, skládali vlastní písničky a plánovali, kam o víkendu pojedeme.

Mogul s Martou nebyli jediní – tou dobou se v Budějicích začal prosazovat také Pavel Lohonka Žalman a další kapely. Mogul s Martou, když zpívali, neměli chybu. Jako partnerská dvojice však byli zmitáni citovou vichřicí tak, že se dost trápili. K tomu ještě nehoda. Mogul jako profesionální řidič, když zvedal kolo, protrhl si oční sítnici. Velmi těžce své poranění snášel a myslím, že to psychické napětí přispělo i k jeho předčasnému odchodu z tohoto světa. Pokud jsem se doslechl, Marta (tehdy se jmenovala Hrkalová) ještě dál zpívala – a možná ještě zpívá, ale podrobnosti už jsem nezaznamenal – z Budějic jsem dávno pryč a od „šedesátých“ nás dělí celé půlstoletí. Na Mogula s Martou a jejich písničky, stejně jako na jeho obětavé kamarádství, se však zapomenout nedá...

TEXT A FOTO MÍRA NAVARA

POTLACH T.O. VOPIČÁCI

něco kolem čtyř desítek lidíček, ale v tomto komorním pojetí byla aspoň větší příležitost řádně si

známá místa mě zanedlouho viděla zase. Rád se o pohledy na ně podělím i s vámi, stačí si jen otevřít následující adresu...

pokecat se starými kamarády. Chybou nebyl ani pečený beran a i místo kde se nachází tlachoviště bylo báječné. Říkají tomu „Cihelna,“ ale podle mého to bylo spíše místo, kde se hlína těžila, čili hliniště. A z Kozolup to sem byl jen kousek.....

... No a protože na Úteráku je všude krásně nedalo mi to a

Čára

[http://chararanch.rajce.idnes.cz/Pywonka Tornado Texas etc/](http://chararanch.rajce.idnes.cz/Pywonka_Tornado_Texas_etc/)

TROCHU HISTORIE NIKOHO NEZABIJE

.... NA ROZDÍL OD... ale nepředbíhejme a berme to pěkne od začátku:

Jížanská vlajka bejvá často a taky bohužel (a příznejme si, že ne bezdůvodně) spojovaná s historií nechvalně známý rasistický organizace Ku-Klux-Klan – dále jen KKK.

Zdalo by se, že o KKK už bylo napsáno, napovídáno a natočeno dost na to, aby každej věděl jak nebezpečně rasistická a nacionalistická organizace to je. Pro její lepší pochopení je ale třeba připomenout si

dobu a příčiny jejího vzniku, byť to nijak neospravedlňuje její činnost, od níž se redakce Jižana distancuje. Historii je však třeba znát celkově, už zřeba jen proto, aby se vyloučilo nebezpečí jejího opakování.

Na Štědrej den r. 1865 se v městečku Pulaski v Tennessee sešla u advokáta Thomase M. Jonese asi dvacítka mužů, vesměs důstojníků bejvalý jižanský armády, ale taky místních farmářů – kdysi otrokářů. Jejich hovor zpočátku sledoval nejrůznější témata, ale brzo bylo jasný kam se musel v době vítězství severu ve válce stočit. Každýmu totiž bylo nad slunce jasný kudy se bude ubírat budoucí politický dění. Celistvost Unie byla po mnohejch krvavejch bojích zachovaná a přinesla svobodu, ale taky možnost získávání pozemků bejvalýma černošským otrokama, což posvětil Zákon o zrušení otroctví (tzv.

Homestead act). Tahle skutečnost se samozřejmě bílému obyvatelstvu někdejších konfederalních států vůbec nezamlouvala. Bodejt' by taky jo. Jejich spoluobčany se měli stát někdejší otroci a co víc – měli mít právo svobodně volit a spolurozhodovat. Mohli odejít na sever kde byl nedostatek pracovních sil a vyšší platy a farmářskej jih by utřel hubu, protože by tak přišel o levnou pracovní sílu. Snad by dokonce nedejbůh páni plantážníci museli pracovat sami! Takže to před těmi bajvoko 150 lety o vánocích byly asi převážně ekonomický důvody, který k založení KKK napomohly

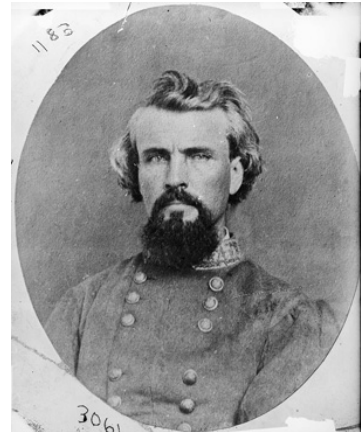
S původním návrhem přišel John. B. Kennedy, kterej přišel s informacema o tom, že v New Orleansu vznikla organizace lidí nazývaných Rytíři bílé kamelie, který chtějí po celý delte Mississippi ukázat, kdo že je v zemi skutečným pánem. Kennedy taky navrhl, aby se jejich organizace jmenovala Kyklos (z řeckého kolo či kruh), což nakonec bylo přijato. James Crowe pak dodal, aby v zájmu většího utajení bylo slovo rozdělený na slabiky, který se mírně zkomolí a přidá se k nim ještě slovo klan. Tak vznikl nakonec název Ku-Klux-Klan, napodobující zároveň citoslovce při nabíjení ručnice.

Už počátkem Novýho roku se poslové KKK rozjízďeli do všech stran a organizace Klanu se skutečně brzy objevovaly po celým jihu. Vznik těchto poboček ale nebyl vůbec jednoduchej. Podle dodatku k ústavě USA totiž vznikaly v jednotlivějch státech Unie i tzv. Konventy, což byly naopak organizace černejch Američanů, který požadovaly půdu a neomezený práva. První takovej Konvent vzniknul shodou okolností taky na konci

roku 1865 a to dokonce ve stejném státě jako KKK, ale v Nashvillu. Zároveň docházelo i ke změnám ústav jižních států Unie, který probíhaly zvláštním hlasováním a za účasti černochoů. Možná že ale že právě proto členská základna KKK neustále rostla a za chvíli už nebylo žádného většího města na jihu, kde by Klan neexistoval. Ale i přes poměrně rychlej růst se nemohl spolek takovýho zaměření dlouho udržet bez kvalitní organizace a vedení KKK prostě potřebovalo charizmatickýho vůdce.

Našlo ho v bejvalým generálovi jiženský armády Nathanielu Benjaminovi Forrestovi, jehož účast ve válce byla daná i jeho vlastníma ekonomickýma zájmama. Tomu odpovídala i pověst, jakou si vybojoval. Vypráví se sice, že má údajně na svědomá nejdrastičtější zločin celý občanský války, ale ten mu nikdy nebyl vítěznou stranou prokázanej a nikdy za něj nebyl souzen. Měl se údajně odehrát při obsazení pevnosti Fort Pillowe, kde se jižanům podařilo zajmout několik stovek Yankeeů, z nichž všichni černý vojáci byli zmasakrovaný. Tenhle válečnej zločin byl pochopitelně později federály pečlivě prošetřovanej, ale Forrestovo účast na něm se nepodařilo dokázat. Nicméně asi to stačilo na to, aby ho jeho pověst vynesla do čela KKK, kde se ihned stal jedním z jeho hlavních ideologů. Právě on vymyslel onen titul Velký čaroděj a pověstný bílý kápě. Jeho štáb se nezýval Géniové a KKK byl pojmenovanej jako Neviditelná říše. Menší jednotky v jednotlivých osadách se nazývaly Brlohy, jejich vůdce Velký kyklops, jeho zástupci Noční sokolové. Postavy v kápích měly sloužit k větší tajuplnosti před veřejností.

Dalším vynálezem Velkého čaroděje byly i hořící kříže, který se pak staly světově známým symbolem KKK. Představovaly neutuchající víru ve vítězství a zapalovaný byly před domy nepřátel určených k fyzický likvidaci. Vlajka bílejších nočních jezdců měla trojúhelníkovéj tvar na němž byl drak černý barvy s nápisem „Quod semper, quod ubique, quod ad omnibus.“

Zhruba od r. 1866 se ze strany KKK datují akce proti černochoům – demonstrace, pálení křížů, lynche, popravy. Společenský tolerování podobnech akcí bylo umocněný i zákonama vydávanýma vítězným severem. KKK řádil nejvíc v Jižní Karolíně, Georgii a Alabamě. Všude tam, kde byli barevný jen trochu aktivnějši v bojích za svý práva. Do nočních měst čím dál častěji vycházeli lidi vbílejších kápích a s hořícíma pochodněma v rukou. Svý oběti vyvlekli z domu, odvedli na odlehlý místo a tam je zastřelili, oběsili, upálili nebo ubičovali. Údaje o počtu takovýchto smrtí nejsou téměř žádný. Většina černochoů nebyla nikde evidovaná, neměli žádný známý který by je postrádali a tak se o mnohejch případech vlastně neví dodnes. O některých se ale psalo i v novinách a o jinejch existují policejní záznamy. Nejvíc jich asi pochází z Jižní

Karolíny, kde třeba jen za rok 1869 oběsili fanatici z KKK v devíti okrsech tohoto státu 32 černochoů a dalších 262 zabili jiným způsobem. Tyhle čísla se však dostaly k veřejnosti jen proto, že se barevný zvedli k odporu a v sebeobraně nebo ze msty zmlátili a zavraždili několik bělochů.

Federální vláda posílala svý úředníky přísně potírat činnost KKK, ti se ovšem sami

nezřídka stávali obětmi hořících křížů. Nejvíce takových činů bylo provedeno v Louisianě, Mississippi, Georgii a Karolíně. To volalo po ještě větších sankcích a vláda proto vydala příkaz ke zrušení KKK. Ani tohle nařízení ale nemělo očekávaný dopad, na několika místech to dokonce vyvolalo odvetný akce. Je ovšem nutný přiznat, že v potírání zakuklenců zabraňoval i prezident Andrew Jackson, Lincolnovo nástupce. V mnoha případech bránil svým vetem některým zákonům a rozhodnutím. Chtěl zabránit i tzv. Rekonstrukci jihu, ale Kongres ho donutil některý opatření přijmout. Ovšem k dalším reformám ve smyslu potlačení KKK došlo až po Grantovo nástupu na presidentskej stolec. U něj, jakožto u vítězného generála armád severu, byl jeho vztah k vyznavačům hořících křížů jasnej. V r. 1870 schválil Kongres zákon o trestech pro každého, „kdo šíří teror, či zabraňuje kterémukoliv občanu Unie v účasti na volbách.“ Úmysl bezesporu dobrej, ale nějak se nedařilo tresty udělovat. Naopak. Hrozba zvýšeného postihu dosáhla jen toho, že členové KKK začali bejt při svejch akcích jen opatrnější. Teror na jihu se nesnižoval, měl dokonce zvýšenou tendenci. K oslabení moci KKK došlo až v r. 1871, kdy Kongres udělil Grantovi a soudcům další zvláštní pravomoci. Většina členů KKK pak dostala strach.

Před koncem Grantovo volebního období přišla nečekaná zpráva. Velkej čaroděj N.B. Forrest vydak pokyn k ukončení činnosti KKK. Tímto rozhodnutím oficiálně skončila činnost KKK a bílý kápě a hořící kříže se vytratily z ulic. Tak skončila první fáze Ku-Klux-Klanu, nebylo tím ale dosaženo změny v myšlení jižanů. K tomu vedla ještě dlouhá cesta. Ku-Klux-Klan se dokonce v r. 1915 obnovil a funguje i v současnosti a nic neztratil na své ideologii, ale to by bylo už docela jiný povídání....

Jožin

53. VÝROČÍ T.O. ŠEDÝ VLK

Ztracená země se nějak nekonala a já byl celým tím vším okolním děním tak zaneprázdněn, že jsem se ani nestačil zeptat proč. Místem „tlachání“ bylo opětovně propůjčené tábořiště letního stanového tábora nedaleko Manětína na potoce Kačina. Sjelo se nás tu docela dost, hodně přes stovku a taky

V podstatě se také jednalo o jeden z prvních potlachů měsíce lovu a i když na zvadle byla kromě Šedého vlka uvdena i osada Ztracená země a byly vztyčeny i dva vlajkové stožáry,

tu byly. Místo vlakem už jezdíme auty, spíme v barevných stanech a jídlo si raději sezobneme v hospodě někde cestou. No ale co, snad už na to máme ve svých letech nárok.

počasí bylů dokonalé s noční oblohou plnou hvězd a hudební hvězdy se předváděly také u ohně. A že jich bylo. Sjeli se tu plzeňáci a Západočeši a taky kamarádi z Budějic, Písku apod. bavili jsme se jako vždycky i když jisté změny

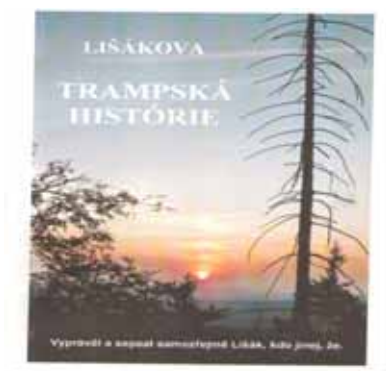

Vše bylo O.K. jen jedna věc mě zaskočila. To když celý úvodní obřad zapalování ohně a vztyčování osadní vlajky natáčel nějaký (objednaný) borec dronem s kamerou! Takže místo trampské hymny jsme všichni slyšeli jen hučení, vrčení a bzucení nechtěného vetřelce. Ještě že slova Kordovy Vlajky známe všichni zpaměti!

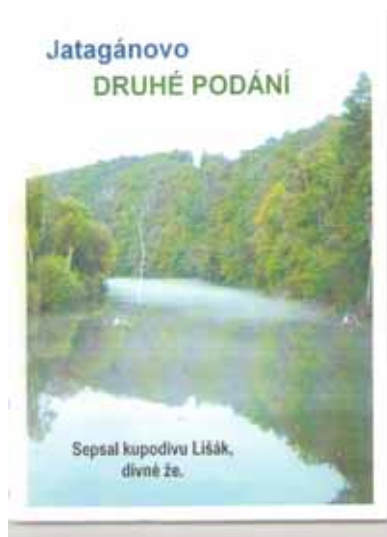
Čára

TRAMPSKÉ VYPRAVOVÁNKY S VŮNÍ TISKAŘSKÉ ČERNI

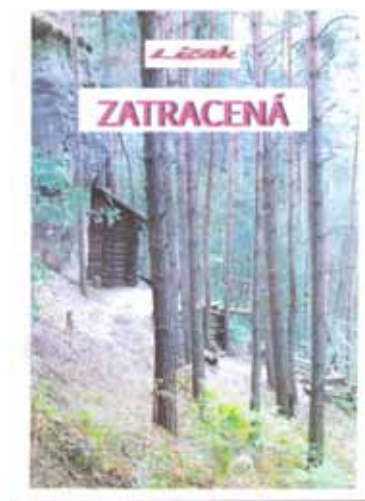
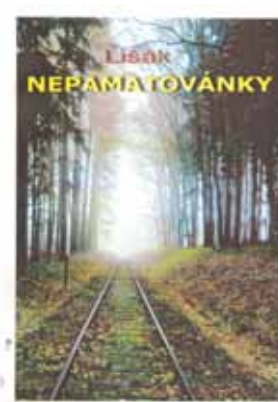

Vždycky mne zahřálo u srdíčka, když se objevila nějaká nová trampská tiskovina. Bylo to pro mne vždy něco jako dárek. V době totalitní to bylo navíc spojeno i s určitým nebezpečím, ale navzdory tomu tyto sítě fungovaly a doslova na kolena vyrůstaly nové a nové časopejsky, kolující almanachy či trampské sborníky. Dneska je situace podstatně jednodušší jak po stránce publikačních a vydavatelských možností, tak po technické stránce jejich výroby. Přesto mne vždycky takové nové písmenkové sluníčko potěší.

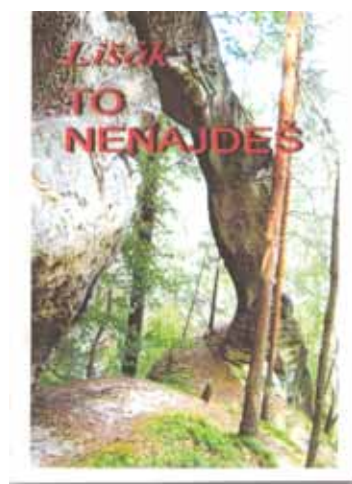
Jením z takových příjemných překvapení je série šesti obsáhlejších sborníků, k nimž jsem přišla na letošním trapsaveckém ohni. Jejich autorem není žádné tramské ucho, ale zkušený traper s vousy prokvetlými šedinami – Míla Lišák Lukavec z Jablonce. Jeho publikace se vkusnými barevnými obálkami s využitím fotografií a rozsahem kolem osmdesáti stránek jsou sympatické, čtivé a hovoří srozumitelným jazykem tramských čtenářů.

Lišákova Tramská historie a datum roku 2011 je název, který nese první brožura v této řadě. Lišák humornou nadsázkou v úvodu využívá historických skutečností pro jejich začlenění do tramských dějin, ovšem podstatně větší část knížky je věnována osobním vzpomínkám na vlastní tramské začátky, budování kempu, potlachy a další zážitky v zeleném. Ve stejném

roce byl vydán titul Jatagánovo druhé podání, které je vyprávěním Lišákova kamaráda o zážitcích tramských, vodáckých nebo cyklistických putování, ale především o emigrantských peripetiích přes Afriku do Německa. Nepochybně odžitě tramské zkazky Džaura pak tvoří náplň následující Lišákem sepsané publikace s názvem Nepamatovánky. Životní zážitky v tramském hávu skrývá i knížka Podzimní potlach, kde jsou coby autoři uváděni kromě Lišáka také jeho kamarádi Tatran, Skaděš a Placht'ák. A rok 2015 je pak rokem vydání

pátého Lišákova knižního sborníku s názvem Zatracená a s podtitulkem Zatracená osada – Zapomenutí géniové. Obsahuje sadu nápaditých povídek z tramského prostředí, jejichž častým hrdinou je „dobřej tramp Jonatán.“ Nejmladší je pak

titul To nenajdeš, protože nese v roce 2016.

Vtipnou a naprosto netradiční formou zde Lišák nabízí přešel místopisných povídaní s doprovodnými dějovými historkami a také autentickými barevnými fotografiemi, dokazujícími, že se nejedná o místa smyšlená. (Něco podobného, jako dělá Jožin o různých lokalitách). Tady Lišák navíc dokázal uplatnit i své zkušenosti z geografické praxe a příslušného vysokoškolského studia. A v souvislosti s knižní tvorbou by neměla chybět ani informace, že tyto publikace si Lišák nejen píše, ale i sám tiskne, váže a vydává. Jeho tramská příslušnost je naprosto jasně čitelná nejen z obsahu otištěných povídek a vyprávění, ale také ze

skutečnosti, že už v době středoškolských studií založil recesistickou osadu s názvem Tulácka tlupa Vocasové, později přejmenovanou na Mokré Ftáky. Bohužel z této party je už posledním žijícím členem, a tak vrací svým kamarádům život alespoň ve svých knížkách.

Hanka Hosnedlová

KOULELO SE, KOULELO...

... a bylo zase fajn. Co, kdy, kde...? Protože jsme se loni zapřísáhli, že v „stejný čas za rok zas“, museli jsme dostat slovu a to o to víc, že dva z organizátorů z T.O. Zlatá lebka, pořádajících tyhle Sportovní hry, ještě k tomu všemu slavili výročí svého výskytu na této planetě – Lomák 50 let a Bubák 40. Jestli účast nafouknul tenhle fakt nebo už se rozkřiklo, že je to docela přímová akce na závěr léta, to už těžký tvrdit.

Faktem ale je, že se nás na tom tábořišti Eskulapa, na Mluvící řece Malči pod Pořešínem, slezla nejmíň taková stovka a k tomu silně okořeněná pardama ze západního pomezí.

Počasi víc než přálo a nakonec bylo jedno jestli jste nějakou tu placku rvali nebo ne. V plný míře se tu potvrdilo Coubertinovo rčení o tom, že nejní důležitý vyhrát, ale účastnit se. Někdy jsme ovšem nad výsledkama až vyvalovali bulvy – třeba při hodu nožem, kdy mnohý kudly marně otloukaly terč ve snaze zachytit se, dokud nepřišel malej asi šestiletý Jaroušek, kterej tu svojí s naprostou suverenitou zapíchnul přímo do

černýho (teda myslím tén středu terče, aby mě někdo neobviňoval z xenofobie, jak se to rzomohlo v poslední době). To vám pak fakt pokesne čelist! Možná si řeknete: „Náhoda...“, ale pro něj fakt jak vytřel dospělákům zrak (až za ním se umístili Helča s Jirkou) znamenal určitě jeden z jeho vrcholenejch životních zážitků.

Nevrhalo se ovšem jenom nožem: v sekyře bodovali Tony, Čičo a Indián, jako nejlepší Dřevotepci se mezi chlapama prosadili Blud'a,

Čárli a Míra, mezi robkama pak Alena, Jana a Čičo. Do terčů bylo možný posílat i střely z luku (1. Dáda, 2. Ganzer a 3. zase Čiča, z děcek pak Viki, Terka a Pavlík) a kdyby se řeklo „měl jí jak z praku“, pak se v tomto případě jednalo jen o placky ze střelby touto zbraní, který si odnesli Kery, Milan a Tony a z omladiny souběžně Viki s Ficíkem. Svou

obratnost jste mohli ale taky předvést při zavazování kanad pomocí kombinaček, což byla dost fuška, jak by jistě dosvědčili ty, který v tomhle případě nakonec vylezli na

bednu – Dáda, Ota a Veronika.

Ovšem tím hlavním, kvůlivá čemu sem všichni přijeli honit body, byl odpolední turnaj v kuželkách. Tenhle zlatej hřeb si asi nenechal ujít nikdo. Některý osady dokonce stavěly ne jeden ale hned více týmů, z nich nejúspěšnější pak byl Jižní kříž (Miki, Machi, Miňa) v těsném závěsu s Helčou, Evou a Andrej a pomyslnej bronz brali kamarádi t Tuláků (Jitka, lenka a Míra). To ovšem neznamená, že by třeba týmy ze San Vrbeny, Nesmeně, Naděje, Westmenů, Spící

hvězdy, Zlatý lebký, Sudiček, Delfínů, Arturovců SOBu, netopýrů, Veverek, Čipldy, Hiše, Lesněnek, Mrkvanů, Ježků, Plzeňskejch... atd, byly nějak o moc horší. Jen letos prostě neměli to správný štěstí. Třeba se prosadí příští rok a odvezou si taky nějakou tu placku, stejně jako nejlepší kouliči Jitka z Tuláků IV s nejlíp dosaženým skórem 28 bodů, či Eva a Machy se shodou 25 bodů. A jak už jste jistě mnozí správně tipoval, největším plackožroutem je pro letošek rozhodně Čičo – 3 kousky hovoří za vše. Bravo!

No a jak by napsal Foglar – „včera pak oheň táborový tam do tmy zasvítit a vyvolal v nás pocity, které otráslý naši duši...“ Hrál se, zpívalo, no však to znáte a stejně tak ještě i v neděli. A ty, co se chtěli před ostatníma blejsknout svojí odvahou, dokonce odvážně pohroužili své těla to ledový Maše. Tak se tak svojí teplotou snad chtěla pomstít za toho nádherného velkého pstruha vytaženého z jejich vod...

Jožin

[http://iozinsatan.rajce.idnes.cz/Sportovni hry%2C Lomak 50%2C Bubak 40/](http://iozinsatan.rajce.idnes.cz/Sportovni_hry%2C_Lomak_50%2C_Bubak_40/)

PABĚRKY V ROZHLASE

Potleskem odměnilo publikum zářijového koncertu (21.9.) večerní vystoupení Paběrek Marko Čermáka ve studiovém sále českobudějovického rozhlasu.

Už skutečnost, že vydávané místenky se dostaly jen na část zájemců o tuto hudební lahůdku, byla prvním signálem o tom, jak moc je tato skromná hudební formace u posluchačů oblíbená. Návštěvníci koncertu ocenili nejen skvělý muzikantský a pěvecký výkon šestičlenné skupiny, která na veřejné scéně funguje už od 80. let minulého století,

ale i kultivovaný a přitom nestrojený Čiksikův slovní doprovod. U svého repertoáru, který lze označit jako tramp-grass, setrvává po celou dobu existence.

Celkem třikrát vrátil neutuchající potlesk Paběrky na scénu a když začali diváci vstávat, aby tak vzdali své uznání jejich výkonu, obě zpěvačky neudržely slzy dojetí. Ale potěšení nad touto poctou neskrývali ani ostatní členové paběrkovského uskupení, včetně Marko Čermáka, který kromě toho, že je zakladatelem a šéfem tohoto vytrvalého muzikantského sdružení, je i pravověrným trampem. Ostatně jako průkopníka hry na banjo u nás a autora mnohých textů a písniček, zručného kreslíře a ilustrátora jej ani nemusíme představovat.

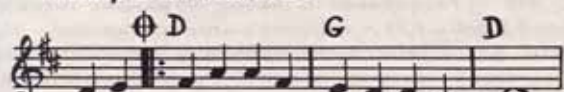
A co je příjemným zjištěním naopak pro Jižany? Fakt, že Paběrky se na jih budou vždy rádi vracet, jak bylo řečeno téměř v závěru koncertu blízkého zeleným duším, kterých byla v hledišti nesporně převaha.

Hanka

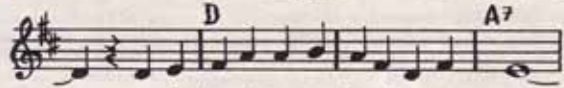
BALADA O SEDMI STATEČNÝCH

Hudba i slova JARKA MOTTL

Tempo di foxtrot

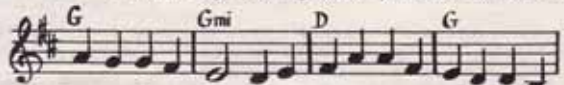
kam se za-hou-la-ly, kde ty do-by jsou,
ka-val-ká-dá, stra-chu ne-zna-jíc,

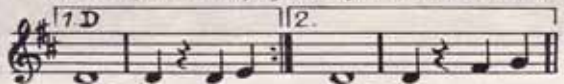
na-še ho-la-hou když znělo sa-va-nou,
ja-ko tor-na-do se hna-la bo-ji vstříc,

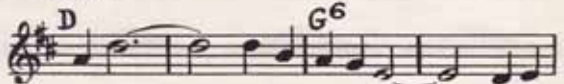
i ta nej-chlad-něj-ší mu-ža ši-ta
i tēm nej-smě-lej-ším pi-slo-t-ní-kům

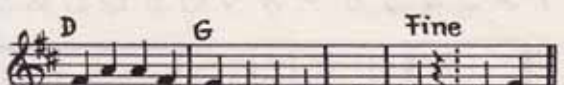
zjít-la ja-ko sníh, když se ob-je-vi-lo sedm-sta-teč-
ná-zem přešel smích, když se ob-je-vi-lo sedm-sta-teč-

ných Na-še ných Ji-pi-
ných

ja-ó, ji-pi ju-pi-ó, když se

ob-je-vi-lo sedm-sta-teč-ných.
D.S. 2x
1. Me-zi
2. Ži-rot

- Mezi věrnými se nikdy nenašel,
kdo by slabšímu svou pomoc odepřel;
kolik vzrušení jsem prožíval v těch dobách horečných,
byl jsem nejmladší ze Sedmi statečných.
Tak jsme zahnali, jak hejno moskytů,
v poušti Estacada tlupy banditů,
naše prokletí se naplnilo v horách sopečných,
tam je Waterloo mých druhů statečných,
Jipi jaó - jipi jupijá,
tam je Waterloo mých druhů statečných.
- Život dobrodruha, sláva jepiči,
jeho dobré skutky šakal ukřičí,
ani stopa po nich nezůstane v srdcích nevděčných,
takový byl osud Sedmi statečných.
Kam se zatoulaly, kde ty doby jsou,
naše ho-la-hou, když znělo savanou,
všechny představy se rozplynuly jako divčí smích,
zbyl jen jediný ze Sedmi statečných,
Jipi jaó, jipi jupijá,
zbyl jen jediný ze Sedmi statečných.

Melodie k táboráku

MEDENICE V PŘÍMÉM PŘENOSU.

Tradiční zářijová Slezina u tety Marion na Medenici dostala letos zaslouženou nadílku skvělého slunečního počasí. Příjemné bylo i komorní ladění tohoto setkání, nikoliv výhradně tramského, jehož společným jmenovatelem je přátelství s chicagským šerifem Edou Vedralem. Toho také letos

zastupovala jeho dcera Dana (US), ale vlastně byl celé hodiny přítomen i osobně, a to díky technice a skypu. Věřím, že si to i on užíval a prožil si si se všemi i skutečně úchvatný západ slunce jako vždy provázený hromadně zpívanou písničkou Nezacházej slunce. Byla jsem

poctěna zapalováním ohně společně s Rost'ou z Blanice, Edovou dcerou Danou a Ot'asem, a obřadným vhozením zeleného věnce do plamenů bylo symbolicky připomenuto i těch, kteří již odešli na nebeské kempy. Jelikož víc než polovina ze čtyř a půl desítky přítomných byli muzikanti, o písničky rozhodně nebyla nouze. Ani v pohodovém odpoledni, ale zejména pak večer u ohně, kde se v kruhu střídalo sedm formací – jako obvykle věrní Naruby, neopomenutelná Modrá kotva, Vrabčáci v duu, Blanice tentokrát posílená Jirkou Böhmem (autor fotek), Šakal s Kukačkou, Luboš za Stráníky a razantní EKGM v triu. Nechyběl ani víc než chutný medenický guláš, ani dlouhá řada vzpomínek, které se společně s tóny posledních písniček překulily přes půlnoc. Nedělní zářivé ráno pak odstartovalo postupný odjezd přítomných spojený se slovy: Tak za rok na viděnou...

Hanka

SETKÁNÍ SE VZPOMÍNKAMI

Austrálii, Ameriku, Kanadu a Slovensko. Trampskou sestavu přítomných, kterých se sešlo okolo stovky, pak tvořili lidičkové doslova z celé republiky, včetně českého

století. Báječným způsobem k tomu přispěla i mezi stromy rozmístěná výstavka zvětšenin starých fotografií z vandrů, kterou obětavě připravil adamsoňák Kid'ák.

Nádherné slunečné počasí, plná náruč skvělé muziky, chochol jisker stoupající z hřejivého ohně ke ztemnělému nebi, parádní odznaky a památeční placky, Flinkova

Doslova mezinárodní účast měl zářijový potlach dvou osad – *FORT ADAMSONU* (55. výročí) a *BRDSKÝ SUP* (50. výročí) na posázavském kempu Na Kanadě. Také zapalování ohně mělo svou specifickou formu – jednak zapalovaly oheň výhradně samé ohňonosičky a jednak zastupovaly

jihu.

Byl to svým způsobem takový malý návrat v čase. Setkávali se tu trempíři, kteří ačkoliv měli společnou a bohatou trampskou minulost, se neviděli slušnou řádku let. Jako králíci z kouzelnického klobouku se vytahovaly z paměti dávné vzpomínky a zážitky s cejchem minulého

ranní slovní „one man show,“ trochu posmutnělé nedělní loučení – to jsou další a další střípky do mazaiky tohoto jedinečného zeleného víkendu.

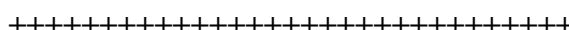
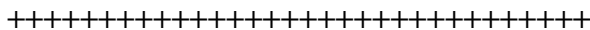
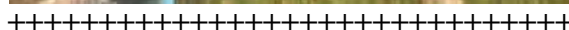
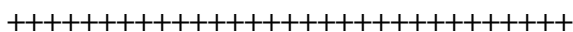
Hanka

16. VÝROČÁK T.O. JEZEVEC

... objektivem kamarádů Plecha, Beryho a Milánka, tak jak jej v tom dešťovém víkendu 16. – 18.9. 2016 zaznamenali na Oupárátkách...

ÚVAHY HORLIVÉHO TRAMPA

Je asi málo trampů, kteří by snad ani jednou nezaslechli jméno Jožky Slavíka, přezdíváného Nanuk (+ 3.2. 2000), člena Old pardů, trampského písničkáře, šerifa T.O. Kamarád na Divoké Orlici a na přelomu 60. a 70. leti minulého století člena redakční rady Trampa. Jeho břitké pero se nejednou opíralo do nešvarů provázejících trampské hnutí. To dokazuje i článek vylovený pro vás z trampské rubriky jednoho z předválečných Rodokapsů... i když – nepřijde vám jakoby to psal dnes?

Doporučuji každému procházku sázavským údolím, ale konečně postačí i procházka v okolí vaší osady, kde kdysi bývaly vaše stany a tábory a kde jen řeka hučela svou klidnou píseň. Jaká změna se tu stala! Nákladně upravená cesta zavede vás do tak zvané osady. Na bráně, která se podobá propusti na splavu uvítá vás nadpis se zvučně znějícím jménem osady a pod ním již méně zvučná slova: „SOUKROMÝ MAJETEK, CIZÍM VSTUP ZAKÁZÁN!“ Vaše dumání přeruší hukot moderní limusiny, její majitel na váš pozdrav odpoví jen krátkým, opovržlivým pohledem. Hukot auta zanikl v garáži při chatě a za několik okamžiků je vystřídán reprodukovanou hudbou z amplionu. Poněkud

slabá náhrada za písně, které jsme tu byli zvyklí slyšet.

Běda tomu, kdo prošel bez dovolení branou osady! Úplný seznam zvířat všech druhů by bylo možno sestavit z řeči, kterou k vám pronese první tak zvaný osadník, kterému jste padli do rány.

V té věci by byla náprava těžká. Zbývá jen rada: Vyhnout se.

Je tu však i další bolest, která se vyskytuje v trampských osadách, jinak vyhovujících. Jsou trampové, kterým neslouží chata pro nocleh nebo pro úkryt za nepohody, jinými slovy, chata jim není náhradou za stan. Příkladem je několik kamarádů trampské osady Ú. Přečtěte si výňatek ze zápisové knihy:

V sobotu v 5 hodin jsme se sešli na nádraží, abychom vyčkali příjezdu pacifiku. Před odjezdem vypili jsme několik hořkých (vinou opožděného odjezdu vlaku). Cesta rychle uběhla. Překonavše vzdálenost (pět minut), která dělí osadu od nádraží, dorazili jsme k cíli. Kamarád K. se hned chopil

svého výsostného úkolu, tj. navařil patričné množství grogu. Večer jsme strávili při hře v karty. Hru zakončilo působení opojného nápoje. Ráno jsme spali do 11 hodin. Počasí nám sice přálo, ale znavení večerním zasedáním, nevěnovali jsme mu zvláštní pozornosti. Odpoledne nám rychle uběhlo při vyprávění anekdot, což jsme zapíjeli čerstvým nápojem kamarádovým. Dobrou zábavu nám přerušil příjezd vlaku, jímž jsme se vraceli domů. Zbyly jen pěkné vzpomínky s útechou, že vše zase stejně prožijeme příští soboty a neděle.

Nepřidávám k tomu svůj závěr. Prosím toliko kamarády ze zmíněné osady, aby mi prominuli, že jsem uveřejnil výňatek z jejich zápisní knihy. Jsem však přesvědčen, že mohu být bez obav, jelikož tato kniha je veřejně k nahlédnutí a jejich chloubou. Je škoda, že jinak velmi dobrá osada má ve svém středu takovéto kamarády.

A není to ani zvlášť vybraný příklad. Jiným druhem weekendistů jsou ti, kterým chata slouží toliko za změnu bydliště. Místo aby celou sobotu a neděli strávili doma u radia, prožijí „kus trampského života“ v chatě při gramofonu.

Tramp, který se opije, nezaslouží názvu tramp. Vylučte ho neprodleně ze svých řad, prospějete sobě i jemu, protože se tím snad vzpamatuje.

Josef Slavík

30. POTLACH T.O. KONDOR - JIHLAVA

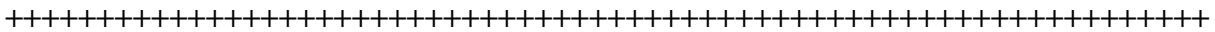
V sobotu 24.9. 2016 proběhl potlach T.O. Kondor u příležitosti 30. výročí založení osady. Již ve čtvrtek přijel kamarád Čochtan a Prdelka z T.O. Tosto Zlín a v pátek pak další spousta kamarádů z celé republiky. Namátkou uvedu Liberec, Rakovník, Budějovice,

Jindřehradec, Ústí nad Orlicí, Most, Brno, Znojmo, Praha, Třebíč.... I sobota byla vynikající. Počasí nám přálo, soutěže a hraní zabralo celý den a hrálo se vlastně až do rána. Sára na oba dva dny navařila vynikající polévku, o pivčo a limču taky nebyla

nouze. Na potlachu se nás sešlo kolem 200 kamarádů, což pro nás bylo příjemné překvapení, protože takovou účast jsme ani nečekali – snad i proto došla camrátko, ale nakonec i to se vyřešilo. Díky všem kamarádům za účast a těšíme se, až se s nimi zase někde setkáme.

PLAVIDLA S TRADICÍ

Konec léta je většinou třeba si patřičně užít. A jednou z takových skvělejších příležitostí je už 44 let (fakt, je neuvěřitelný jak dlouho už tahle tradice, která přežila i totalitu trvá...)lavba kuriózních plavidel, kterou si nenechává ujít ani Vltava ani ty stovky zvědavců, ale především pak ty šílenci v dobrém slova smyslu, co se na nesouměrnejch plovoucích monstrech, podobajícím se všemu možnému jen ne normální lodi (což je ovšem přísný pravidlo), pokouší urazit zhruba 10 km vzdálenost

dělicí Vyšší Brod od Rožmberka. A všichni jsou zvědaví, jak tyhle nadšenci na svých patřičně vyšňořenejch bárkách, zvládnou úskalí, který je na trati čekají.

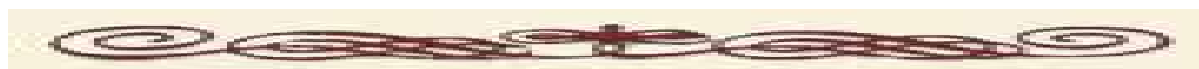
Nejdřív lávka pod klášterem – kde vysoký konstrukce málokdy podjedou a snad i proto jsou některý snadno rozebratelný – a pak samozřejmě přeje a především jezy, který dokážou startovní pole řádně probrat. Hlavní je ovšem dobrá nálada, která je vždycky celý den perfektní. A proto i letos propuknul pod vyšebrodskou „vyrovnávačkou“ ten správný mumraj, ke kterému (už taky tradičně) vyhrávala Lakomá Barka a kteréj byl doprovázenej i doprovodnou akcí „přes vodu na chůdách pro pětistovku“ a taky pivní štafetou, než k vytáhnutí pomyslněj kotev dala podnět lipenská lokálka, která už taky tradičně ve 13.27 odhoukala hromadnej start...

Sluníčko všemu přálo, ale nejlepší na tom je, že ani tímhle vodácká sezóna nekončí, protože ještě 8.10. sem vodomilové dorazí zase, aby z vln Vltavy vylovili ceněný umístěný při 14. ročníku (taky další tradice)

Krumlovskýho vodáckýho maratonu, což už je teda akce taky dost dobře zaběhlá a na stránkách Jižana jsme se o ní už taky zmiňovali. Účastnit se jí můžou skutečně všichni, kategorií je nepřeborně. Tak doufám, že nenecháte pádla voschnout...

Jožin

OBJEKTIVY SLOVENSKO – ČESKÉHO POTLACHU

+++++

foto: Lilly Pavlak / Boránek

ZA TUNELEM HOUKÁ VLAK

Tak kamarádi, myslím, že přišel čas, kdy je třeba do mozaiky vagonů vložit další střípek. V předešlých číslech jsme si probrali „Hurvínka,“ „Rybáky,“ „Šuka – fony“... atd a nyní vám nabízím příležitost trochu si zavzpomínat na populární „dvěstědvaašedesátku,“ celkem spolehlivý, pohodlný a oblíbený vozy, zajišťující osobní dopravu dobře přes půl století. Vlaky, kolem kterých sice nic nečadilo, nekouřilo a nepařilo se, ale kde měl na trempíře klapot kolejí stejně magickej oučinek, včetně té rychlosti a případnejch otřesů, jako u jinejch. Nám se to prostě líbilo a líbí.

Říká se, že železnice je tepna spojující nás nejen s minulostí, ale zároveň mířící do budoucnosti. Při pohledu na dnešní současnost, kdy lokomotivy už dávno nedělají to typický „šššššš,“ jsou vlaky o kterých chci teď mluvit vlastně taky už jen vzpomínkou pro pamětníky. A i když tyhle motoráky nebyly žádným Pendolínem, vybaveným naklápěcím mechanismem pro jízdu v obloucích tratě, dokázaly si to hnát i pěkně kolem stovky. Na vlaky si pořád každej stěžuje, ale v těch prastarejch časech byly tyhle motoráčky plný lidiček v zeleným, s usárnama hozenýma přes rameno, dneska žehrající na to, že trempové už jezdí jen autama. Jenže, ruku na srdce – co mají jinak dělat? Jak jinak se mají dostat na místo určení, když jsou nejen četný vlaky, ale dokonce i trati

zrušený? A v tom nežehřejme jen na Dráhy. Co si kterej kraj neobjedná, tam ČD nejezdí – a když, tak za těžký prachy, který už pak spíš vrazíte do benzínu, než do jízdenky. Vo prašulích nakonec vždycky všechno bylo, je a bude. Vždyť i tyhle motoráky asi vznikly z potřeby dostat lidi na takový místa, kam by poslat parní mašinu s jedním vagonem byl nepoměrně luxus a zbytečně vysoký náklady. Byla to doba po II. světový válce, teda velmi neutěšená co se motorový trakce týče a svou roli jistě sehrálo i potřebný sladění tehdejší typový roztržitosti.

Dráhy teda tenkrát vznesly požřadavek na nový „motobusy“ a výsledek se brzy dostavil. Výroba prakticky jen navázala na poměrně bohatou předválečnou tradici a od r. 1948 na masově dodávaný M 131 „Hurvínky“ a světlo světa spatřil motorovej vůz řady M 262, naprosto spolehlivej a nádhernej stroj, jeden z nejzdařilejších zástupců čs. poválečnejch drah.

Jejich výrobou se u nás zabývaly hned tři fabriky: samozřejmě, že smíchovská ČKD Kolbenka, ale taky brněnská Královopolská a Tatrovka v Kopřivnici, posléze vagonka ve Studénce. Dvěštedvašedesátky, přezdívaný taky Kufř, Loďák, Dunihlav, Žhavá trubka, Kraksna, Ponorka (snad podle tvaru střechy připomínající ponorku vyčnívající nad vodní hladinu) nesly oficiální název Čtyřnápravový motorový vůz s vodou chlazeným naftovým motorem a s elektrickým přenosem výkonu. Ten motor s generátorem byl taky prostě nepřehlédnutelnej. Když jste vlezli do vagonu nebo nakukovali do přepravního prostoru, viděli jste ho hned za

velitelským strojvůdcovským postem, v podobě velký bedny přikrytý dekama nebo houní. A když už o tom mluvím, tak ty místa pro řířy byly vlastně dvě, protože tyhle vozy dokázaly jezdit oběma směry, což bylo velkou výhodou. Na konečných stanicích ubylo složitýho přepřahání a šibování po výhybkách. Obyčejný lokomotivy by totiž v takovém případě musely vlakový soupravy tlačit postrkem zpět, čehož se sice dalo využít pro posun vlaků ve stanicí, ale pro praktickou jízdu se to nehodilo.

Faktem ale je, že na fotkách jste pak alespoň poznali, kterým směrem vlak jede, což u M 262 nebylo možný. Pravda, odborník by si to mohl tipnout třeba podle čelního reflektoru nad „autostěračema“, přidanýho ke dvojici světel, ale to bylo jen u první série a pak už taky ne.

M 262 sjely z výrobních linek ve třech etapách v letech 1949 – 60, vyrobeno jich bylo 250, ale na trať se jich dostalo jen 239, protože zbytek shořel při požáru výrobní linky a snad i kvůli tomu už úak nebyla jejich výroba obnovena a nahradily jen modernější vozy – třeba M 273, 843 apod., který mnohde slouží dodnes.

Když jste po schůdcích nastoupili, za předním stanovištěm byla vstupní chodbička s malým oddílem pro cestující (původně prý pro kuřáky) a dále pak velký oddíl a zase chodbička s vstupem. Pomineme-li všudepřítomnou vůni nafty, našli jste celkem útulnej a velkej interier s pohodlnýma sedačkama, kde si dřeplo 56 lidiček a ještě jich mohlo 24 postávat okolo (teda aspoň oficiálně), prostorný, síťovinou vyplétaný místa pro zavazadla, široký stolky, kde se tak báječně hrály karty nebo popíjely lahváče a pod

nima kliku, jejíž točením jste stáhli okno až skoro dolů. A což teprve ty sklopný můstky, po kterejch se procházelo venku mezi vagonama... nic takovýho dnes už neexistuje.

Rychlost, pohodlnost a spolehlivost, to vše určilo hned od začátku M 262 hlavně pro dálkový expresní a rychlíkový vlaky, kdy k nim byly jako přípojny vozy přivěšovaný vagony řady Calm (z let 1949-50, i když toho s nima paradoxně asi moc nenajezdily. I ty vycházely z vagonky ve Studénce, ale u některejch byly použitý nejen originální tatrovácký podvozky, ale i podvozky Görlitz, který tu zůstaly ještě z dob Protektorátu). My ovšem daleko spíše pamatujeme vagony řady Balm, který byly navržený k motorovejm M 284, s nimiž mají shodný tvary skříně (podobně jako byly vozy Blm či BDlm vzhledově spojený s Hurvínskovskou M 131) a který byly ovšem řazený i do jinejch klasicejch osobních vlaků, taženejch různýma lokomotivama. Ale co je nezaměnitelný je i to, že jezdily v barevný kamufláži ČD – tj různě kombinovanýma barevnýma pruhami krémově béžový a červený.

Postupem času převzaly M 262 zodpovědnost i za vozbu na regionálních tratích a svýho času (než je vytlačily Šukafony 810, který už dneska taky vlastně supí do historie) byly na našich tratích hojně rozšířený. Ze svejch zkušeností uvedu třeba spojje z Horažďovic do Klatov a dál do Železný Rudy a osvědčily se nejen

v kopcovitým terénu Šumavy, ale třeba i v Jeseníkách, kde se jejich praktičnost ukázala na trati ze Zábřehu do Jeseníku, kde jsem je potkával ještě relativně nedávno a kde skončily, tuším až v r. 2011. Na tyhle vedlejší tratě ještě bohatě postačovaly a do poslední chvíle byly turnusovaný nebo alespoň tvořily zálohu modernějších bratříčků a sestřiček.

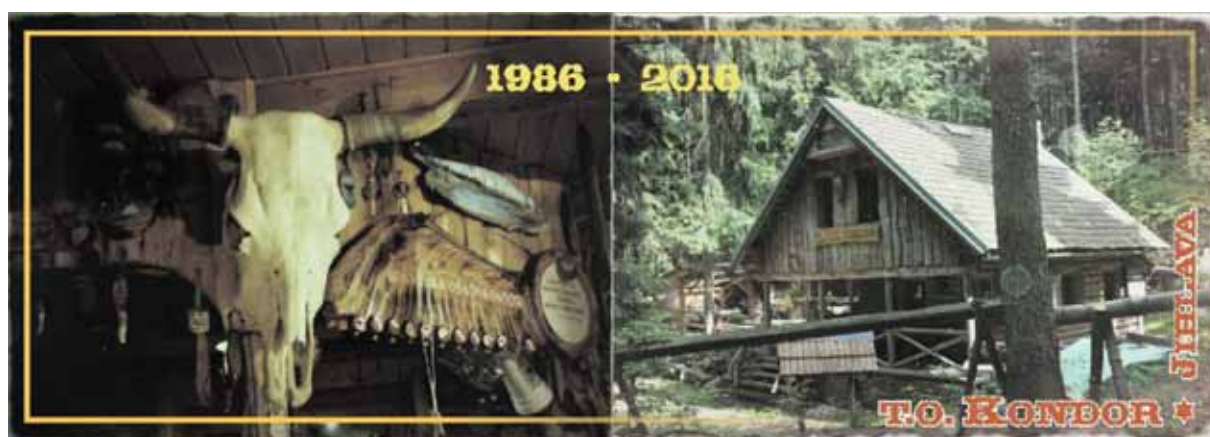
Samozřejmě, že mnohý z nich taky musely projít nejen pozdějším přečíslováním na řadu M 830, ale hlavně renovacema, který probíhaly v letech 1981-91, zaměřenýma především na jejich největší „mouchu“ – tj. že díky jistý konstrukční nedokonalosti v oblasti spalovacího motoru byly ohrožený vzplanutím. Požár jich taky dost zničil a ostatní veteráni, než je stačila sežrat rez v kopřivách na odstavných kolejích, skončily pod plameny autogenů. Naštěstí ne všechny... a pomalu se zase vytahou z hrobů a vrací na tratě (ó kdyby se tak obnovily ještě ty), protože retro je in a tyhle historický romantický lokálky se tak taky můžou nést na vlně zájmu o život minulejch dob. Takže máme šanci tyhle mašinky z nebe železniční nostalgie opět vidět pózovat na ocelovejch

tepňách krajiny a na přejezdech, či v zářezech trati zase slychat z našeho mláďi tolik typický varovný houkání basový houkačky...

šotouš Jožin

JEŠTĚ JEDNOU KONDOR

Šerif T.O. Kondor, kamarád Pavlušák, pozval mne a Orana na výroční oheň osady. To se vím že jsme vyrazili už v pátek, abychom si víc užili hraní a kamarádů, se kterými jsme se domlouvali již předem. Po strastiplné cestě díky nekonečným úpravám silnic jsme konečně dorazili na loučku kde už stálo auto Sokola a Saši – Samotáře a hned vedle přijížděla další dvě z campu Horka u Chrudimi, takže jsme v dolní části louky postavili „řadovku.“

První naše kroky vedly na flek, kde mi spadla brada... ač jsem znala srub z fotek, tak vidět vše na vlastní oči je teprve zážitek. Srubu konkurovalo v dobrém nadherné potlachoviště s jezírkem a posezením ve skalním amfiteátru. No, i okolí bylo vymazlené – ta tabulůch jsme se seznámili s historií osady a aktivitami osadníků, nechybělo umývací centrum zvané Očistec a tabulka Útočiště sténajících nás nasměrovala ke kadibudce. U baru to hučelo – bylo prima zase po čase vidět některé kamarády. Pavlušák mne pozval do srubu na „exkurzi,“ kde se mi moc

líbilo. No a pak jsem pobíhala okolo kamarádů, potlachala tam a zase vedle... hudebníci pak usoudili, že je u baru těsno a tak jsme se nashromáždili okolo buřt'áku a začala páteční hraná. Všem to šlo pěkně od ruky i od plic a výdrž byla až do ranních hodin.

Sobotní ráno bylo opět slunečné a lákalo k vycházkám. Osm se nás rozhodlo, že vyrazíme po okolí a protože jsme tu byli všichni poprvé, Pavlušák nám vybral za průvodce Vysočinou kamaráda Jiřču z Ratováků. Šlapali jsme a okukovali nádherná panoramata a když nás pod Roubnkem průvodce opustil, vydalůi jsme se do Rantířova ke Golemovi na oběd. Cestou zpátky jsme chvíli poseděli u kaple sv. Antonína a pak volnou navigací šlapali cestou necestou se závěrečným krpálem až na flek.. tady už byly

soutěže (a že jich bylo) v plném proudu –

Zálesák, Balení usárny, Střela vzduchovkou, z foukačky, Pivní pomoc a samozřejmě dětské soutěže. Na fleku jsem samozřejmě objevila i spoustu dalších dobrých kamarádů, se kterými jsem ještě nemluvila a tak jsem zase pobíhala. Zapálování ohně bylo oznámeno na 19.00 hodinu a camp praskal ve švech. Prý nás bylo

kolem 200. Osadníci vymysleli moc zajímavé a neobvyklé zahájení – to svěřili Duchu Lesa, který se objevil na hraně lomu, nad stožárem s vlajkami a jeho řeč byla pozitivní v tom, že bude bdít nad naším ohněm, který nakonec zavolal a zapalovali jej Čochtan, Sokol, Sára a Vlčice.

Pavlušák nás přivítal, na oheň byl vložen věnec pro kamarády a Darina jim zahrála píseň. ... No a pak se rozdávaly vítězům placky za soutěžní klání. Krásným okamžikem byl i slib malého kamaráda Arnolda, který pronesl u příležitosti jeho přijetí do osady – prý ji jednou zdědí... Byla vahlášena poslední soutěž a ta byla pro hudebníky. Porotoci neměli lehkou úlohu vybrat ty NEJ. Ač znám pořadí jejich umístění, tak je to bezpředmětné – VŠICHNI SI ZASLOUŽILI OCENĚNÍ a také je dostali: to Pavlušák dobře odhadl. Jelikož se opravdu všichni k ohni nevešli, tak se hrálo a zpívalo ještě u srubu, ale nevadilo to, kdo chtěl tak přecházel a poslouchal na obou místech.

O všem je natočené výmluvné video a tak je mé povídání tak trochu nošením dříví do lesa. Já za sebe jsem byla velice spokojena, jak si osada připravila své kulaté narozeniny a rozdělila se s námi o tu radost. **PŘEJI KONDORŮM, AŽ JE JIM NA SRUBU U JEŽENÉ VŽDY KRÁSNE A OSADĚ DO DALŠÍCH LET MNOHO AKTIVIT A PEVNĚ ZDRAVÍ VŠEM!**

Hadačka T.O. Měsíční údolí

<https://www.youtube.com/watch?v=S49J0r5cY5Q>
<https://www.youtube.com/watch?v=JFWpwSRPG2A>

TRAMPSKÝ OSCAR

Tak jako skutky špatných lidí mají být potrestány a viníci odsouzeni, stejně tak spravedlivé jest, aby ti správní nezůstali bez uznání, které nejenže jim samým přinese určitý pocit zadostiučinění, ale především pak ostatním chuť k následování jejich příkladu. Snad i z tohoto důvodu a z iniciativy kamaráda Zlotí, šerifa T.K. Duha, vznikl projekt Trampského Oscara, jako projev pocty těm kamarádům, kteří se během svého života kromvyjímečně zasloužili o zviditelnění a propagaci trampingu a které na tuto cenu za dlouholetou činnost nominovali kamarádi myslící si, že si to zaslouží.

Tento projekt, vzniknuvší jako idea jednoho z našeho okruhu, byl dlouhodobě promyšlen a věřme tudíž, že není bezúčelný a šitý horkou nití. Dost o tom vypovídá i to, že byl na shromáždění šerifů na česko – slovenském i slovensko – českém potlachu projednán a schválen cca dvěma stovkami šerifů a zástupců trampských osad, o čemž vznikl i písemný dokument stvrzený příslušnými podpisy.

Trampský Oscar má podobu odlévaného totému na placce se štítkovým označením a jeho nositeli se stávají nejen nominovaní jedinci, ale třeba i sdružení lidiček pracujících pro tramping po dobu nejméně dvaceti let. Jeho držitelé se tedy mohou stát třeba redaktori trampských časopisů, řezbáři, fotografové, skladatelé trampských písniček, archiváři, psavci prózy i poezie, ale také hudební skupiny či pořadatelé trampských akcí a festivalů. Zvláštním oceněním je pak Trampský Oscar zlatý, udělováný za práci potřebnou pro budoucí rozvoj trampingu a uchování jeho hodnot (jehož držitelem je třeba Jirka Fred Holický – dlouholetý organizátor a propagátor festivalu trampské písně v Horním Jelení, zakladatel a provozovatel Mobilního trampského muzea, trampský písničkář Béd'a Šedifka Röhrich, Saša Amazonka Horvátová za záchranu lidského života...) obdržet jej může za svou celoživotní činnost i trampský veterán nad 80 let, držitel zlaté Jánského plakety za dárcovství krve, může být udělen i do zahraničí nebo In memoriam... možností je nepřeberně,

stačí je navrhnout. Záleží jen na vás koho navrhnete a o kom si myslíte, že by byl této pocty hoden. Stříbrných totémů bylo v uplynulých letech uděleno na sedm desítek (a s jistou hrdostí mohu oznámit, že nedávno jej v Jožinově osobě díky vám obdržela i redakce Jižana). Jmenný seznam oceněných kamarádů se stane součástí Trampského muzea.

Nejedná se o žádná megalomanský nápad s vyhlídkou na vlastní zviditelnění či byznys. A pokud tedy máte nápad někoho nominovat, pište na

adresu zlotalandori@seznam.cz. Potřebné informace získáte i na FB stránce TK Duha Čebín...

Jožin

50. KAMARÁDŮ STARÉ ŘEKY

hospodě – trampovně – U rozvědčíka, ale nakonec jako vždy nezáleželo na tom, kdo dorazil dříve, ale jaká bude hudba. A ta byla skvělá. Střídal se a různě se kombinovaly

Tahle útulná nálevna má hospodské velmi příznivě nakloněné trampskému náruďku a

Druhý říjnový víkend jsme oslavili společně s trampskou osadou KAMARÁDI STARÉ ŘEKY 50 let jejího trvání. Někteří jsme opět závodili v tom, kdo bude v pátek dříve v legendární

sestavy a my ostatní jsme se snažili zpívat. Ostatně podobně dobrá zábava prý byla i v jiných hospůdkách v okolních obcích. Ovšem Rozvědčík je Rozvědčík a já sem jezdil ještě když jsem ještě ani KSŘ neznal.

mají dobré jídlo i pití...

... a když jsme pak od Rozvědčíka v sobotu šlapali Údolím zatracených na potlachoviště, zatraceně jsme si díky počasí užili několikeré (9x) překračování potoka, proměněného deště v hlubokou a

širokou říčku. Taky na tlachovišti bylo tradičně mokro a blátivo, ale to už asi taky k ohňům KSŘ patří. Osadníci se ale počasím nedali zaskočit a jako vždy potlachoviště mistrně zakryli plachtami. Oni vlastně měli i své minulé výročky perfektně zabezpečené, tak nebyl důvod proč by to zrovna u toho padesátého mělo být jinak. Tu sobotu se nás tam slezlo nepočítané množství, takže tentokrát jsem ani nesoutěžil, abych se stačil se všemi pozdravit a popovídat si. A večerní hraní u ohně? To je taky u KSŘ všeobecně proslavené, takže to podrobněji popisovat by asi bylo zbytečné. Takže osadníci! I do další padesátky velké AHOJ a ať Kamarádi Staré řeky stále umí!

Miša Tramp

LITTLE POTLACH NA BULLSHITU

Když jsem obdržel zvadlo na 50. výroční potlach Kamarádů Staré řeky, byl jsem jednoznačně rozhodnutý zase se podívat do čarokrásného kraje Oty Pavla, projít se údolím Tyterského (Skřivaňského) potoka a zasednout zase s kamarády v Údolí zatracených.

A ještě předtím se zastavit u Mongola a vyslechnout si – a hlavně zapsat – pát vousatých příběhů legendárního parda z T. O. Západ. Netrvalo ale dlouho

celý týden.... A tak jsem se v depce z toho počasí rozhodl, že nikam nepojedu. Nikdy ale eříkej nikdy a tak

a chytil jsem hozené lano na potlach T.O. Bullshit. A teď babo rad'. Po dlouhém rozhodování jsem položil pravici na jednu z misek vah, ale pak se zatáhlo nebe a přšlo

už v sobotu uháněl můj plechový oř k Odloželskému jezeru. Sliby kamarádům se nedají zrušit jen tak snadno... a nemusí to být zrovna o vánocích....

FRANK

ZAVÍRÁNÍ STUDÁNKY T.O. WAI-KIKI

jedničku. Bican – autor a režisér v jedné osobě - ovládá své „řemeslo“ dokonale. Jeho parodie na známá témata jsou okořeněny humorem natolik, že by ho mohl ještě jiným rozdávat. A také herci jsou

Když mi přál Gradža z STO Soumrak ke svátku Františků, odepsal jsem mu, že to zapijeme na mlýně T.O. Wai-kiki v Chotíně, na podzimním zavírání studánky. Tahle oslava i všechno ostatní tam dopadlo na výbornou, osadníci stále ještě všechno zvládají na

každoročně znamenití. A když ještě dodám, že navzdory nepříznivým tipům

vyšlo i počasí dokonale a můžete jen litovat, že jste tu nebyli. Svatý Petr nad námi otevřel deštník, který začal propouštět kapky až s příchodem tmy,

takže se vše přesunulo do teplejší a suché trempovny, kde vše plynule pokračovalo. Jo – a abych nezapoměl: na letošním programu byla opereta O Smolíčkovi pacholíčkovi a taškařice Bivoj.

FRANK

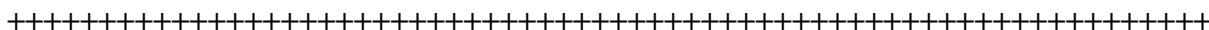
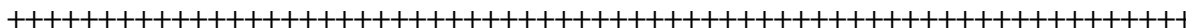

+++++

ĎAKOVNÝ OHEŇ NA SCHOVANKE

Hrst fotografií připutovala i od kamarádů ze Slovenska, kde pořadatelé letošního Slovensko – českého potlachu uspořádali pro všechny, kdož přitom odvedli svůj kus práce, Děkovný oheň....

**At' si říká kdo chce co chce, at' pad'ouři se zlobí
tramp navzdory všem, i nečasů, rád do přírody chodí.
Setkává s s kamarády na toulkách svých všude
kdes potkal včera deset trampů, dnes stovka jich tam
bude !**

**Po stezce jdem, kol potoků a skal, již kolikátou míli...
A kamarád můj, jež kdysi se mi smál, že zahazuju síly,
když toulám se po horách kdesi, ten též trampem se stal.
Ted' s rancem jde dál hlubokými lesy.
Jde s partou ted' , dál a dál...**

Z Jimajzova kalendáře „Potlach na Vysočině“ 2016

PROTIVÍNSKÉ HORY

Protivínské hory

kresby a fotografie Heleny Mašindové

momenty ze života Petra Sládka „V krajíně a krajina“

1. října - 30. prosince 2016

Infocentrum Vodňany

zahájení výstavy v sobotu 1. října 2016 v 10.00 hodin

Infocentrum Vodňany, nám. Svobody 12, tel. 382 384 934,
www.infocentrumvodnany.cz

Otázková Pt - Pá 9 - 12, 13 - 14 hodin, So 9 - 12 hodin

Téměř před rokem vydalo Městské kulturní středisko v Protivíně knížku Petra Sládka – Žita *V KRAJINĚ SKRAJINOU*. A právě s touto knihou vás seznámí výstava **PROTIVÍNSKÉ HORY** ve vodňanském Infocentru, zahájená 1.10. a trvající až do konce roku 2016. Autorka ilustrací a fotografií Helen Mašindová zde přibližuje

návštěvníkům nejen okolí Protivína, ale také pozadí vzniku této knihy. Její první část – Vrcholy hor Protivínských“ – spatřila světlo světa již v květnu r. 2004. Důstojné uvedení na „trampský trh“ se uskutečnilo ještě v bývalé prodejně knih na protivínském náměstí.. Dalšími částmi knihy jsou samostatné příspěvky vydávané

v Protivínských listech.

Petr Sládek, šerif Žit, už mezi námi není, ale po jeho smrti kamarádi a známí tuto knihu o milovaných Protivínských horách pomohli vydat. Geograficky je umístil mezi Albrechtice a Vodňany, s nejvyšší horou Vsokým Kamýkem, navštěvovaným milovníky lesa, turisty i trempy. Z autorova archivu jsou i dokumenty k jeho rozhledně – jedné ze sedmi měřičských věží, vybudovaných za II. světové války na území Čech. o měnící se krajině ve čtyřech ročních

Nejnověji je na výstavě publikována úvaha

obdobích. Podle Petra Sládka tak jako se na hladině vodních ploch zrcadlí krajina dvojitě oblohy, my žijeme ve čtyřech krajinách. Že ne? Přesvědčte se sami. Není to nic složitého. Stačí je otevřít duši a jít, vydat se po vánku poznání tam nahoru, kde jsou rybníky pod vrcholy Protivínských hor. Helen Mašindová navíc ve svých fotografiích ukazuje, že pro fotografa, citlivého i na měnící se světelné podmínky, existuje těch krajin nekonečně mnoho....

Foto Čáryfuk

TROJITÉ JUBILEUM

akt, rozložený do tří dnů, se odehrával ve druhém říjnovém víkendu v utěšeném prostředí drhovelské chalupy se spoustou zeleně a využitelných prostor. Nechybělo ani báječné pohoštění včetně legendárních

Dvě stě deset roků života oslavovali v podzimním čase písečtí kamarádi ze známé tramské osady KOUŘ. Byli na to hned tři a o zmiňované roky se podělili naprosto rovným dílem: Jiří Šaman Souhrada, Jan Kuře Stropnický a Pavel Motyka. Zmiňovaný významný oslavný

grilovaných ryb z kuchyně vyhlášeného specialisty Kuřete.

Ačkoliv se jubilantům sešla skutečně halda zajímavých darů – od tekutých až po tištěné, hlavním dárkem byla nesporně plná náruč muziky a především kamarádská pohoda. O dárky v notách se postarali jak místní muzikanti z Písecka, tak hostující

Kamarádi Staré řeky, kteří měli necelý týden oddychu po potlachu k jejich padesátému výročí, nebo rovněž přespólní Žabáci.

Všichni bez výjimky si pak odváželi báječný, hřejivý zážitek a v uších jim ještě cestou doznívaly melodie písniček, které k zalomenému palci patří stejně tak jako tradiční ahoj při loučení. Tak snad zase příště....

Hanka

JAK HOŘÍ OHEŇ NA ŘECE...

pro osadníky a nejbližší kamarády. A tak to v tomto – chce se mi říci skoro komorním složení – mělo takového až romantického ducha. V sobotním dopoledni si chlapi ale opravdu mákli, připravené dřevo bylo totiž až na druhém

jako kamarádké setkání, ale to nevadilo. Byl oheň i pěkné písničky, škoda jen, že Bary musel brzy odjet a tak to po určitou dobu táhnul Pavel. A když povinnosti odvolaly i

... asi dost blbě, řeknete si, ledaže by byla zamrzlá. Je to ale trochu jinak a v tomto případě se jedná spíš o slovní hříčku namontovanou na 26. výročí T.O. Jižní řeka. Tam totiž takový oheň vplál. A jak říká osadnice Jana: „Letos jsme dělali výročí opravdu v malém, vlastně jen

břehu Malše a tak nezbývalo než pěkně natáhnout gumáky a hurá do ledové vody. Ještě, že máme tolik kamarádů, kteří pomohli – díky, kluci!

Na ohni mezitím bublal ovárek z prasečích kolínek, bučku a občas z hrnce vykoukl i kus prasečí hlavy. K tomu srdíčka, jazyky a s nastrohaným křenem to byla fakt mlaskota. Zvláště, když je člověk tak trochu vymáchaný, že jo? A pro zahřátí se našlo i lecos jiného. No a pak už další příjemné. Soutěže jsme sice nedělali, celý víkend byl pojat spíše

toho, tak jej v nočních hodinách vystřídala mezitím dorazivší Janička a ta vydržela hrát až do 4 do rána. Díky ti, zlatíčko! A po tom všem si mnozí z nás, navzdory přízemním mrazíkům, ustlali pod širým nebem a nevěřili byste, co na něm bylo hvězd! Směle to tvrdím, protože jsem byla mezi nimi. A tak díky všem, kteří jste přijeli a velké AHOJ všem ostatním, kteří sice přijet chtěli, ale okolnosti jim v tom zabránily – jejich pozdravy byly předány....

A propó – pro zvědavé: šerifa zase dělá Indián a sekunduje mu opět Jimi, tedy vše jako zastara. A tomu novému kamarádovi, kterého jsme vzali do osady, říkáme Pošťák.“

Jana T.O. Jižní řeka

PODZIMNÍ OHĚŇ NA NÁHODĚ...

... měla (jako vždy) v režii osada JIŽNÍ STOPA, pořádající v této „trampské zóně“ až tři táboráky do roka. Setkání jsou to vždy vstřícná a milá a tak ten, kdo neuvěřil v meteopředpovědi (zataženo, déšť, teploty až k nule...) neprohloupil a dobře udělal. Někomu se snad můlže zdát

počet účastníků kolel stovky příliš malý, ale o masovos a rekordy tu přece nejde. Pravda, některé tváře, na které jsme zvyklí, jsme tu postrádali, naopak na nás vykoukly

takové, že jsme museli hluboce v paměti lovit kdy a kde jsme jejich nositele viděli naposledy nebo jak se vůbec jmenují. Inu – to se někdy stává na podzim, že se chce jít ven... a tak zase podlehl. A když šamani přičarovali i sluníčko bylo i to smutně padající listí prostě parádní.

Muzikanti hráli co to šlo, pomlsali jsme čerstvě vyuzené kapříky, volali své AHOJ na poslední vyznavače vodného cechu proplouvající okolo po Velké řece, trochu (ale fakt jen trochu – nic se nemá přehánět) jsme si zasoutěžili, ale hlavně semleli vše, co nám slina na jazyk přinesla. Bodejť – někoho potkáme třeba zase až na jaře a jiné... tfuj, tfuj, jen nemalovat čerty na zed', ale

toho už taky bylo poslední dobou nějak moc. Škoda jen, že se při obřadu zapalování ohně opět nedržela MINUTA TICHÁ ZA VŠECHNY (!) a mnozí podlehlí nešvaru vyvolávání nekonečného

seznamu. Ruku na srdce - ne, že by si to ti na nebeských stezkách nezasloužili, ale během té minuty rozhodně nevyjmenujete všechna jména a těm ostatním to pak může přijít líto. A pak – minuta ticha – proč myslíte, že se tak nazývá? Apeluji proto na všechny šerify: upozorněte na svých akcích na tuto skutečnost a třeba... možná... se

nám tento zlovyk podaří vymýtít. Tak to jen tak bokem....

Samozřejmě, že večerní hraní – při němž byla vyhlášena i nová osada PŮLNOCNÍ MUFLON kamarádů Jondeera, Popina a Lenky – se protáhlo až dlouho do noci,

kteřá naštěstí nebyla ani tak mrazivá jak se původně tipovalo a i ráno bylo vcelku pohodové. Ti vzdálenější vyrazili na cestu, někdo se zdržel, jiní se šli porozhlédnout

jestli ještě někde neprovokují houby (ta taška bedel za to stála), jiné ještě zlákal Dívčák a okolí. Zkrátka – zase pohodový víkend, za který patří organizátorům velké UMÍ a třeba na Vítání jara zase Ahoj....

Jožin

STALO SE NA OSADÁCH...

... i jinde....

27.8. ... zahořel výroční oheň T.O. Černý bizon na říčce Smutné...

<http://ludviknemec.rajce.idnes.cz/Potlach- Cerny Bizon, 26. - 28.8.2016>

... přepřahání dostavníku už po 41 probíhalo stejný víkend v Mohelnici

3.9. ... II. ročník Sportovních her T.O. Zlatá lebka se konal na základně LT Eskulap nedaleko Pořešína na Malši. Zároveň proběhla oslava 50. narozenin šerifa Lomáka a 40. kamaráda Bubáka

... společným výročním ohněm oslavily 50. T.O. Ztracená země a 53. Šedý vlk v údolí Klenoty u Manětína

<http://chararanch.rajce.idnes.cz/53. vyroci T.O. Sedv vlk 3.9.2016/>

... a 36. slavnostní oheň zapálili kamarádi na T.O. Skaláci

<http://trampskalaci.rajce.idnes.cz/36. vyroci ohen Skalaci 2016>

... a informace o 7. Ohni starých bardů dorazily i z Moravy

<https://www.youtube.com/watch?v=6rGivWvWSIM&feature=youtu.be>

<http://muhl.rajce.idnes.cz/7.POTLACH STARYCH BARDU->

T.O. HVEZDA SEVERU 2.-3.9.2016

... vltavské vlny z Vyšáku do Rožmberka brázdily nekonvenční kuriozní plavidla

... na Záhorácku v Závodě uspořádali slovenští kamarádi 23. Slovensko-český potlach

<https://get.google.com/albumarchive/109953690486275098021/album/AF1QipMH6xi7UyJaQcg8-Qcp2ExIE48oQXmmByNt3G3N>

10.9 ... uspořádali v cihelně Kozolupy u Plzně vzpomínkový potlach také T.O. Vopičáci

... 46. oheň T.O. Arabela vzplál na Kosovém potoce pod Třebelí

... 17. výroční oheň si užívali také kamarádi z T.O. Bobří údolí na kempu Na peruťárně u Stříbra

... i hudební festival Svojsický podzim doprovázelo krásné slunečné počasí. V přehlídce kapel konečně zvítězila squadra z T.O. Měsíční údolí, následovaná Otiskem a kapelou Naopak. A zde malá ukázka Pavlušákovy kamery

<https://www.youtube.com/watch?v=GIFIIHSYK7Q>

14.9. ... probíhala v budějický Bedně tradiční, již 46. slezina STOB

17.9. ... na Oupárátkách slavila 16. výročí T.O. Jezevec z Tábora

... svůj výroční oheň zapálila i T.O. Liščí doupe, která tím nakročila do třetí desítky své existence. Dálo se tak na staronovém kempu v Rouštánech u Havlobrodu

... se svou kamerou navštívil Pavlušák i 12. výročí osady Ratov u Číchova. Následující záběry vypoví více než sáhodlouhé popisy

<https://www.youtube.com/watch?v=4HttwDDdK5s&feature=youtu.be>

<http://muhl.rajce.idnes.cz/POTLACH OSADA RATOV 16.-18.9.2016>

20.9. ... na budějický Malé scéně hostoval u Nezmarů Ivan Mládek a návštěvu svého „otce“ s povděkem kvitoval třeba Jožin

23.-24.9. ... probíhala Jizerská nota v Hejnicích, kde byly sice hlavními hvězdami Copáci z Plzně a pražská Sekvoj, za jihočechy však bodovala třeba Adéla Jonášová, Epy De Mye z Týna, což ovšem zdaleka všechno nebylo

.... dětská Zlatá horečka spojená s oslavou několikerých narozenin – tp už je taky tradiční akce pořádaná T.O. Račí údolí nedaleko Křemže

... o 30. výročním ohni jste si mohli některé informace přečíst na předcházejících stránkách, teď tedy ještě hafo obrazového doprovodu

<https://serafinka49.rajce.idnes.cz/30. vyroci T.O. Kondor Jihlava/>

<http://czochtan.rajce.idnes.cz/T. O. Kondor/>

<http://muhl.rajce.idnes.cz/30 POTLACH T.O. KONDOR-JIHLAVA 22.-25.9.2016>

<http://fototr.rajce.idnes.cz/OHEN T.O. KONDOR JIHLAVA 9-2016/>

<https://www.youtube.com/watch?v=S49J0r5cY5Q>

... potlach k 25. výročí uspořádali kamarádi z T.O. Právě poledne na boudě u Václavského rybníka

... 5. Trampský kotlík přilákal do Mlýnů spousty vyznavačů kuchařského klání na venkovních ohništích. Úkolem pro deset starujících týmů bylo vyčarovat z 1 kila jeleního masa špičkový guláš a v to byli nedostižní místní borci. Ostatní mohli aspoň poslouchat staré trampské fláky v přilehlém saloonu

... u říčky Úhlavy, na dostřel od hradu Švihov, jako každý rok v této době – co? No přece oheň Toulavých srdcí

1.10. ...na kempu Skalní démon se slavnostním ohněm rozloučili s létem T.O. Věční poutníci a Kamarádi z Démona

... břehy a hlavně říční koryto zaplněné kanoemi, rafty, kajaky a spoustou vodomilů, to bylo letošní zamykání Lužnice na známé trase ze Suchdola do Majdaleny

...letošního Lovu kožešin, pořádaného HBC u Hborního Mrzatce nedaleko zříceniny hradu Štamberka, se zúčastnilo přes 80 „lovců.“ Na zhruba 15 km okruhu bojovali ve střelbě z luku. Vzduchovky, kuše i foukačky, lovily ryby, stopovali a novinkou bylo i Orlí hnízdo. Nejlepším byl kamarád Hlína... a narozeniny tu oslavil taky Hejkal

... ve vodňanském Kulturním centru byla otevřena výstava ke knize Petra Sládka – Žita – o jeho putování v Protivínských horách. Kniha je především o lásce ke krajině a přírodě a protivínský tramp, sběratel a milovník Foglarovek v ní zanechal své srdce.

Výstavu ze vzpomínek, svých kreseb a fotografií a také s použitím archivu Sládkovy rodiny, připravila Helen Mašindová z protivínské Country cihelny.

Celou expozici můžete shlédnout až do konce roku

8.10. ...1. Muzejní potlach s ohněm kde se rozdávaly i Trampské Oscary, proběhl v areálu RZ Radost v Horním Jelení

... slavnostní oheň věnovaný 50. výročí založení osady uspořádali Kamarádi Staré řeky v Údolí zatracených

... Husmeni s frontmenem Mikim a taneční skupinou Wency táhli coutrybál v Husinci

.... Velkým rozloučením s vodáckou sezonou je už také každoročně Krumlovský maraton na trase Vyšší Brod – Český Krumlov. Určen je snad pro všechny možné kategorie, od profesionálů po amatéry, od závodních speciálů až po surfovací prkna. Pakliže jste si nechali ujít, zde naleznete nějaké ty záběry

<https://www.youtube.com/watch?v=bPC0fMx1bDk>

<https://www.youtube.com/watch?v=x7VvKYWuW6U>

https://www.youtube.com/watch?v=9s3_nWAjDy8

..... Zpívání po Řípem, pořádaného T.O. Praotce Čecha, se pro letošek účastnili také Miroslav Paleček, Gladly S.W. a pochopitelně nesměl chybět Zlatý orel. Místem konání byla opět hospůdka U Šebů v Mnetěši

... na Brdy vyrazil tradiční trampský Písničkový vlak

... o minipotlachu na Bull Shitu už jsme informovali

12.10. ... struny kytar a písničky opět zazněly ma hudební slezině STOB

15.10. ... krásné počasí vyšlo i Zlatému klíči při setkání s kamarády na Fort Hazzardu

... trojité narozeninové mecheche rozjeli pardi z písecké T.O. Kouř

... a jako vždy týden po Vodáckém maratónu se také před zimou zamykaly vody Vltavy plavbou z Krumlova do Zlaté Koruny s povinným mezipřistáním U Milánka. No, ten zámek ale asi dost dobře nezacvakl, protože vodáci vesele pluli ještě v následujících týdnech

... Hotel U Zeleného stromu v Janově u Hřenska hostil festival tramské a country písňe Bedna vod whisky. Struny tu rozezněli Michal Tučný revival band, Helena Maršálková a Jan Frühwirth, Mirek Paleček, Lužická tráva, Jindra Kejak, Harcovníci a Náplava.

19.10. ... u Nezmarů tentokrát hostoval Pepa Stross se synem

20.10. ... Písňe zmrzlého dřevorubce zněly v podání Honzy Bicana a jeho člověčího banja v kabaretu U Váňů

22.10. ...malý potlášek ke svému 26. výročí si uspořádala T.O. Jižní řeka

23.10. ...proběhl v pražské Lucerně jeden z koncertů věnovaný 60. Jardy Samsona Lenka

28.10. ...měl proběhnout 30. výročí SVS Domažlice spojený již s tradičním pouštěním draků a podzimním uzavíráním kempu. Bohužel 1.10. opustil tramské řady jejich člen kamarád Meko z Domažlic. Výročí na kemou T.O. Kůrovci u Úborska se tak změnilo v pietní smuteční oheň

29.10. ...T.S. Leopard a T.O. Horská hvězda uspořádali potlach v Údolí sedmi trav

31.10. ... setkání osad na Barče kromě tradičních KTO hostilo i duo Fišerségry. Nové struny a Algis band

naše

... a co nás čeká...?

1.11. ... vernisáž výstavy kolekce fotografií Pavla Petrácha – ferryho z T.O. Hvězda jihu - *Rozmluva se stromy*, s texty Hanky Hosnedlové odstartovala měsíční nabídku k vaší návštěvě

... jestlipak jste si uvědomili, že už je to plných 70 let co nás doprovázejí krásné písničky slavných Kučerovců. Jo, takhle na den to vyšlo

4.1. ...proběhne ve Vejprnicích v restauraci Formanka 27. Vzpomínková zpoívaná pro kamarády co už nerjsou mezi námi. Zvou vás T.O. Bum-bej, KUK, COW a hafo a hafo dalších kamarádů s kytarami

www.udolidesu.cz
T: 737 217 331

III. TRAMPSKÁ MERENDA

Osada Údolí Děsu Tě zve na večer s klasickou trampskou písničkou do Srbska, do restaurace „U lanovky“! V sobotu 3.11.2011 od 19:00 hodin.

12.11. ... Yukonský turnaj v bowlingu se chystá v Bowling baru Dynama. Přijdete si zakoulet?

19.11. ... Kloboukový bál pořádaný několik desítek let T.O.S. Kanadský vlk v hospůdce v Jindřišci bude se vši pravděpodobností poslední. Majitel krčmy prý končí, údajně jako spousta podnikatelů v této zemi tlačných k zemi nesmyslnými vyhláškami a zákony. Registrační pokladny jsou prý poslední kapkou... takže si nenechte ujít!

PÁ 17:00
30/9 - 30/11

**VÝSTAVA MUZEA
GALERIE KNIŽECÍ DŮM**

**VLAJKA VZHŮRU LETÍ
TRAMPSKÁ VÝSTAVA**

PRÁVĚTÍ HISTORIE KNIŽECÍHO MUZEA
V HOSPODÁŘSKÉ OBDOBÍ
SE ZAPOJÍME S VŠÍ TRAMPSKOU
KNIŽECÍMI A KLUBOVÝMI KNIŽECÍMI
NA VÝSTAVU VĚSTVĚNÍMI UNIKÉPNÍMI
VĚSTVĚNÍMI PRONĚMĚNĚ, SPECIÁLNĚ
PRO OBLET TRAMPSKÝCH
TRAMPAKŮ

Informace
Vstupné: 10 Kč (15 Kč - 18 Kč)
18 Kč - 20 Kč (20 Kč - 25 Kč)
25 Kč - 30 Kč (30 Kč - 35 Kč)
35 Kč - 40 Kč (40 Kč - 45 Kč)
45 Kč - 50 Kč (50 Kč - 55 Kč)
55 Kč - 60 Kč (60 Kč - 65 Kč)
65 Kč - 70 Kč (70 Kč - 75 Kč)
75 Kč - 80 Kč (80 Kč - 85 Kč)
85 Kč - 90 Kč (90 Kč - 95 Kč)
95 Kč - 100 Kč (100 Kč - 105 Kč)
105 Kč - 110 Kč (110 Kč - 115 Kč)
115 Kč - 120 Kč (120 Kč - 125 Kč)
125 Kč - 130 Kč (130 Kč - 135 Kč)
135 Kč - 140 Kč (140 Kč - 145 Kč)
145 Kč - 150 Kč (150 Kč - 155 Kč)
155 Kč - 160 Kč (160 Kč - 165 Kč)
165 Kč - 170 Kč (170 Kč - 175 Kč)
175 Kč - 180 Kč (180 Kč - 185 Kč)
185 Kč - 190 Kč (190 Kč - 195 Kč)
195 Kč - 200 Kč (200 Kč - 205 Kč)
205 Kč - 210 Kč (210 Kč - 215 Kč)
215 Kč - 220 Kč (220 Kč - 225 Kč)
225 Kč - 230 Kč (230 Kč - 235 Kč)
235 Kč - 240 Kč (240 Kč - 245 Kč)
245 Kč - 250 Kč (250 Kč - 255 Kč)
255 Kč - 260 Kč (260 Kč - 265 Kč)
265 Kč - 270 Kč (270 Kč - 275 Kč)
275 Kč - 280 Kč (280 Kč - 285 Kč)
285 Kč - 290 Kč (290 Kč - 295 Kč)
295 Kč - 300 Kč (300 Kč - 305 Kč)
305 Kč - 310 Kč (310 Kč - 315 Kč)
315 Kč - 320 Kč (320 Kč - 325 Kč)
325 Kč - 330 Kč (330 Kč - 335 Kč)
335 Kč - 340 Kč (340 Kč - 345 Kč)
345 Kč - 350 Kč (350 Kč - 355 Kč)
355 Kč - 360 Kč (360 Kč - 365 Kč)
365 Kč - 370 Kč (370 Kč - 375 Kč)
375 Kč - 380 Kč (380 Kč - 385 Kč)
385 Kč - 390 Kč (390 Kč - 395 Kč)
395 Kč - 400 Kč (400 Kč - 405 Kč)
405 Kč - 410 Kč (410 Kč - 415 Kč)
415 Kč - 420 Kč (420 Kč - 425 Kč)
425 Kč - 430 Kč (430 Kč - 435 Kč)
435 Kč - 440 Kč (440 Kč - 445 Kč)
445 Kč - 450 Kč (450 Kč - 455 Kč)
455 Kč - 460 Kč (460 Kč - 465 Kč)
465 Kč - 470 Kč (470 Kč - 475 Kč)
475 Kč - 480 Kč (480 Kč - 485 Kč)
485 Kč - 490 Kč (490 Kč - 495 Kč)
495 Kč - 500 Kč (500 Kč - 505 Kč)
505 Kč - 510 Kč (510 Kč - 515 Kč)
515 Kč - 520 Kč (520 Kč - 525 Kč)
525 Kč - 530 Kč (530 Kč - 535 Kč)
535 Kč - 540 Kč (540 Kč - 545 Kč)
545 Kč - 550 Kč (550 Kč - 555 Kč)
555 Kč - 560 Kč (560 Kč - 565 Kč)
565 Kč - 570 Kč (570 Kč - 575 Kč)
575 Kč - 580 Kč (580 Kč - 585 Kč)
585 Kč - 590 Kč (590 Kč - 595 Kč)
595 Kč - 600 Kč (600 Kč - 605 Kč)
605 Kč - 610 Kč (610 Kč - 615 Kč)
615 Kč - 620 Kč (620 Kč - 625 Kč)
625 Kč - 630 Kč (630 Kč - 635 Kč)
635 Kč - 640 Kč (640 Kč - 645 Kč)
645 Kč - 650 Kč (650 Kč - 655 Kč)
655 Kč - 660 Kč (660 Kč - 665 Kč)
665 Kč - 670 Kč (670 Kč - 675 Kč)
675 Kč - 680 Kč (680 Kč - 685 Kč)
685 Kč - 690 Kč (690 Kč - 695 Kč)
695 Kč - 700 Kč (700 Kč - 705 Kč)
705 Kč - 710 Kč (710 Kč - 715 Kč)
715 Kč - 720 Kč (720 Kč - 725 Kč)
725 Kč - 730 Kč (730 Kč - 735 Kč)
735 Kč - 740 Kč (740 Kč - 745 Kč)
745 Kč - 750 Kč (750 Kč - 755 Kč)
755 Kč - 760 Kč (760 Kč - 765 Kč)
765 Kč - 770 Kč (770 Kč - 775 Kč)
775 Kč - 780 Kč (780 Kč - 785 Kč)
785 Kč - 790 Kč (790 Kč - 795 Kč)
795 Kč - 800 Kč (800 Kč - 805 Kč)
805 Kč - 810 Kč (810 Kč - 815 Kč)
815 Kč - 820 Kč (820 Kč - 825 Kč)
825 Kč - 830 Kč (830 Kč - 835 Kč)
835 Kč - 840 Kč (840 Kč - 845 Kč)
845 Kč - 850 Kč (850 Kč - 855 Kč)
855 Kč - 860 Kč (860 Kč - 865 Kč)
865 Kč - 870 Kč (870 Kč - 875 Kč)
875 Kč - 880 Kč (880 Kč - 885 Kč)
885 Kč - 890 Kč (890 Kč - 895 Kč)
895 Kč - 900 Kč (900 Kč - 905 Kč)
905 Kč - 910 Kč (910 Kč - 915 Kč)
915 Kč - 920 Kč (920 Kč - 925 Kč)
925 Kč - 930 Kč (930 Kč - 935 Kč)
935 Kč - 940 Kč (940 Kč - 945 Kč)
945 Kč - 950 Kč (950 Kč - 955 Kč)
955 Kč - 960 Kč (960 Kč - 965 Kč)
965 Kč - 970 Kč (970 Kč - 975 Kč)
975 Kč - 980 Kč (980 Kč - 985 Kč)
985 Kč - 990 Kč (990 Kč - 995 Kč)
995 Kč - 1000 Kč (1000 Kč - 1005 Kč)

30.11. ... končí v Moravském Krumlově v Knižecím domě výstava Mobilního trampského muzea *Vlajka vzhůru letí*. Kdož se pohybuje v okolí, rozhodně si nenechte ujít.

23.11. ... k Nezmarům dorazí do Budějic na hostovačku Rangers. Stačí zajít na Malou scénu...

3.12. ... koncert k 35. výročí skupiny Sekvoj bude v KD Mlejn na Praze 5. Poblahopřát prý přijdou i Béd'a Šedifka, Kid'ák Tomáško, Lístek, Větrno... jo, a kytary s sebou, po koncertu prý proběhne jam session

... anebo vyražte na „Račák“ na Milkulášskou

... a raději už se dopředu omlouváme za paseku, kterou opět při převodu do PDF provede ten náš nevypočitatelný počítačový šotek.

AHOJ

